

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/79/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7609217526
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7609217526.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobkyne U. U., D. P. L. XX, zastúpenej JUDr. Ľubomírou Bašistovou Virovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Spišská Nová Ves, Zimná 95, IČO: 42 099 595, proti žalovanému KARMEN - veľkoobchod potravín s.r.o., Prešov, Strojnícka 15, IČO: 36 447 269, zastúpenému JUDr. Lukášom Kišelákom, advokátom, Prešov, Jarková 63, IČO: 42 083 591, o neplatnosť právnych úkonov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 2C/227/2009-201 z 1.12.2016 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I., III. a IV.
Žalobkyni p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom I. Určil, že právny úkon označený ako dohoda o náhrade škody, uzavretá 29.10.2009 medzi žalobkyňou a žalovaným, uznanie dlhu žalobkyňou z 29.10.2009 a súhlas žalobkyne s vykonateľnosťou Notárskej zápisnice (ďalej len Nz) č.N354/2009, Nz38234/2009, NCRIs38808/2009 spísanej notárom JUDr. Ľubomírom Ondovom, Spišská Nová Ves, Letná 41 29.10.2009, sú neplatné, II. Žalobu v časti určenia, že dlh žalobkyne vo výške 6 493,86 € neexistuje, zamietol, III. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť štátu, na účet Okresného súdu (ďalej len OS) Spišská Nová Ves, súdny poplatok zo žaloby za 1 určovací výrok a z nariadenia neodkladného opatrenia (ďalej len NO) vo výške 100 % a IV. Rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa žalobkyňa žalobou, doručenou mu 3.12.2009, domáhala, čo v žalobnom návrhu a na pojednávaní uviedla, ako sa žalovaný k žalobe vyjadril (čo navrhol, resp. žiadal), vymenoval dôkazné prostriedky, ktorými vykonal vo veci dokazovanie a zistil tento nasledovný skutkový a právny stav, konkrétne čo zistil z Nz č. N 354/2009, Nz 38234/2009, NCRIs 38808/2009, spísanej 29.10.2009 notárom, JUDr. Ľ. Ondovom, v sídle žalovaného, z pracovnej zmluvy žalobkyne z 1.9.2003, z Dohody o hmotnej zodpovednosti a o zrážkach zo mzdy, týkajúcej sa predajne potravín KARMEN 52, Margecany, Obchodná 6, uzatvorenej 13.6.2005, z príkazu na vykonanie priebežnej fyzickej inventarizácie tovaru na predajni Karmen 52, Margecany, Obchodná 6, k 19.10.2009, vydaného žalovaným 17.10.2009, zo Záznamu z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 19.10.2009, z inventarizačného zápisu z vykonanej kontrolnej a priebežnej fyzickej inventarizácie tovaru k 19.10.2009, zo Záznamu z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 27.10.2009, čo uviedla žalobkyňa v čestnom vyhlásení z 20.10.2009 a čo tvrdila, čo uviedla na doplňujúce otázky v konaní 2C/226/2009 v pozícii svedkyne, čo vypovedala svedkyňa N. U., ktorá u žalovaného v rozhodnom čase pracovala na pozícii inšpektorky, čo uviedla táto svedkyňa, vypočutá aj v konaní 2C/226/2009 v analogickej veci a k priebehu spísania Nz, čo vypovedala svedkyňa D. D., ktorá nie je kmeňovým zamestnancom žalovaného, vykonáva pre neho na základe zmluvy náplň

hlavnej ekonómky od r.2007, čo uviedla žalobkyňa k výpovedí tejto svedkyne, čo vypovedala svedkyňa D.. D. C., poverená zastupovaním žalovaného na jednaní 29.10.2009, ktoré viedla za prítomnosti personalistu E.. H. P., ekonómky D.. D. a inšpektorky U., ako vypovedal predvolaný svedok G.. L.. A., čo vypovedal svedok, E.. P., ktorý v rozhodnom čase u žalovaného zastával pozíciu personálneho manažéra, aké výhrady mala k jeho výpovedí žalobkyňa, čo vypovedala svedkyňa U. E., bývalá kolegyňa žalobkyne, čo zistil z rozsudku OS Spišská Nová Ves 5T/151/2010-810 z 28.2.2014 a z ostatného obsahu spisu 5T/152/2010 a čo uviedol žalovaný v podaní (č.l.171-179) z 24.10.2016 (jeho podstatný obsah reprodukoval). Ďalej, citujúc znenie § 137 písm. c), § 193, § 215 a § 232 ods.2,3,4 CSP, § 37 ods.1, § 39, § 558 O. z., § 179 ods.1, § 182 ods.1, § 186 ods.1,2, § 187 ods.2, § 189 Z. p., uviedol: Z cit. § 137 písm. c) CSP vyplýva, že určovacou žalobou sa možno domáhať určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na takomto určení naliehavý právny záujem. V danej veci ide o určovaciu žalobu, pri ktorej v zmysle cit. § 137 písm. c) CSP v prvom rade skúma, či na takejto určovacej žalobe je daný naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe je daný vtedy, ak je tu objektívny stav právnej neistoty medzi stranami sporu, ktorý nemožno inými právnymi prostriedkami odstrániť, pričom nie je dôležité ako táto právna neistota vznikla. Cieľom určovacej žaloby je teda vydanie rozsudku, výrok ktorého odstraňuje žalobkyninu neistotu určením, či tu právo alebo právny vzťah (v prípade určenia neplatnosti právneho úkonu právny vzťah z nej vyplývajúci) je alebo nie je. Naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. V danej veci pokiaľ sa týka 1. výroku žalobného petitu a to určenia absolútnej neplatnosti právnych úkonov má za to, že žalobkyňa osvedčila naliehavosť právneho záujmu. Vychádzal z toho, že v prípade, ak by sa v tejto časti žaloby vyhovel, odstránil by sa stav právnej neistoty medzi stranami sporu, keďže súčasne by stratila opodstatnenie aj predmetná Nz, v ktorej žalobkyňa uznala dlh a súhlasila s jej vykonateľnosťou. V takomto prípade by nebolo možné vykonať exekúciu podľa § 41 ods.2 písm. c) zák.č.233/95 Z. z. na podklade súhlasu žalobkyne s vykonateľnosťou Nz. Určením neplatnosti dohody o škode a uznania dlhu by bolo možné následne v riadnom konaní riešiť otázku existencie, resp. neexistencie právneho záväzku žalobkyne voči žalovanému, keďže sa podpísaním Nz zbavila možnosti brániť svoje práva v riadnom súdnom konaní najmä pokiaľ ide o výšku škody, ako aj otázku jej zavinenia na vzniku škody. Iným spôsobom než určením neplatnosti právnych úkonov uvedený stav nie je možné napraviť. Žalobkyňa sa neplatnosti právnych úkonov domáhala, poukazujúc na § 37 ods.1 a § 39 O. z. Žalobkyňou napadnuté právne úkony boli obsiahnuté v Nz z 29.10.2009. Platnosť Nz nie je možné posudzovať - ide o verejnú listinu, ktorá nie je právnym úkonom. Notár spíše Nz na základe dohody oprávnenej a povinnej osoby bez toho, aby bol oprávnený skúmať jej podklad v hmotnom práve. Je (súd) tak oprávnený posudzovať platnosť, resp. neplatnosť právnych úkonov, ktoré sú v Nz obsiahnuté. V prvom rade žalobkyňa tvrdila, že dané právne úkony neboli prejavom jej slobodnej vôle. Sloboda prejavu vôle konajúceho subjektu je jednou zo základných podmienok, ktorú vyžaduje § 37 ods.1 O. z. pre platnosť právneho úkonu. Právny úkon je urobený slobodne, ak k prejavu vôle nebol účastník prinútený určitými skutočnosťami, bez ktorých by k takémuto úkonu nedošlo. Právny úkon nie je urobený slobodne, ak je urobený pod tlakom násillia alebo tlakom bezprávnej vyhrážky. Okolnosťou, ktorá vylučuje slobodné tvorenie vôle konajúcej osoby je aj tieseň, pričom pri tiesni nemusí ísť o hospodársky alebo sociálny stav konajúcej osoby, ale aj jej psychický stav. Vykonaným dokazovaním mal v konaní preukázané, že dohoda o náhrade škody, uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou Nz boli vypracované bez vedomia žalobkyne. Z dokazovania je zrejme, že po vykonaní inventúry v predajni, v ktorej žalobkyňa pracovala, žalobkyňa a jej spolupracovníčky mali za to, že ostanú napriek zisteným nedostatkom v predajni, v pracovnom pomere so žalovaným aj naďalej. Uvedené je zrejme nie len z ich výpovedí a napísaných čestných prehlásení. Z uvedeného je zrejme, že žalobkyňa a ostatné zamestnankyne predajne nemali pred stretnutím vykonaným v Prešove vedomosť o skutočnom účele tohto stretnutia. Podľa ich vyjadrení na stretnutí mali podať len vysvetlenie k vzniknutému schodku na predajni a k vedúcej predajne. To, že žalobkyňa nemala vedomosť o účele stretnutia potvrdil aj vypočutý svedok E.. P., bývalý zamestnanec žalovaného, a to v tom zmysle, že počas cesty do Prešova sa predavačky medzi sebou bavili len o sprenevere. Otázky boli kladené aj jemu, že čo bude obsahom pracovného stretnutia, na ktoré neodpovedal, jednak nechcel a ani nevedel. O tom, že na stretnutí bude riešené rozviazanie pracovného pomeru so zamestnankyniami predajne a že im bude na podpis predložená Nz, žalobkyňa zistila až na danom stretnutí, resp. v jeho priebehu. Na samotnom stretnutí, okrem žalobkyne a ďalších 3 zamestnankýň predajne, boli prítomné len osoby s pracovnými, resp. podnikateľskými väzbami na žalovaného a notár, ktorý Nz vyhotovil. Uvedenú skutočnosť vzal do úvahy pri hodnotení dôkazov, ako aj skutočnosť, že zamestnankyne predajne prítomné so žalobkyňou na stretnutí tak, ako žalobkyňa podali na OS Spišská Nová Ves obdobné žaloby ako žalobkyňa, ktoré konania nie sú doposiaľ právoplatne ukončené. Jednoznačne však

bolo preukázané, že na tomto stretnutí bol daný na podpísanie žalobkyni a ostatným zamestnankyniam záznam o porušení pracovnej disciplíny a dohoda o rozviazaní pracovného pomeru u žalovaného, ako aj predmetná Nz. Už len z uvedeného, nevedomosť o účele stretnutia, nečakané rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou na tomto pracovnom stretnutí, je možné konštatovať, že v čase podpisovania Nz objektívne bola v tiesni, t.j. v psychickom stave, ktorý vplýval na slobodu prejavu jej vôle. Žalobkyňa mala zvýšený záujem pracovať u žalovaného naďalej, všeobecne je známe, že v danom regióne je málo pracovných príležitostí a už len skutočnosť, že jej bola predložená dohoda o rozviazaní pracovného pomeru, ku ktorej ona nedala podnet, v nej objektívne tento stav mohol vyvolať. V tomto stave jej bola predložená na podpísanie ešte Nz, ktorá obsahuje odborné pojmy. Táto Nz bola pritom len čítaná, nebolo v konaní preukázané, aby ju mala možnosť žalobkyňa aj prečítať a tak lepšie pochopiť jej význam. Má za to, že vzhľadom na uvedené, žalobkyňa bola pod tlakom, ktorý mal vplyv, resp. pôsobil na jej psychický stav a na slobodu prejavu jej vôle. Zo samotných okolností, za ktorých sa stretnutie uskutočnilo a akým spôsobom prebiehalo je zrejme, že na ňu bol vyvíjaný taký nátlak, ktorý možno kvalifikovať ako psychické donútenie, v dôsledku ktorého nemožno konštatovať, že predmetné právne úkony obsiahnuté v Nz boli ňou urobené slobodne. Treba zdôrazniť, že po tomto pracovnom stretnutí žalobkyňa bola aj hospitalizovaná v dôsledku prežitého stresu, čo riadne dokladovala. Dokazovaním bolo tiež preukázané, že pred podpísaním Nz bolo žalobkyni a ostatným jej spolupracovníčkam prevádzky povedané, že buď z ich strany budú podpísané Nz alebo bude zo strany žalovaného podané tr. oznámenie. Túto okolnosť vyhodnotil ako bezprávnú vyhrážku. O bezprávnú vyhrážku ide predovšetkým vtedy, ak ňou je vynucované niečo, čo ňou nesmie byť vynucované. Donútením nie je prípad, kedy niekto druhému hrozí niečím, čo má právo urobiť. Podanie tr. oznámenia je pritom bezpochyby právom každého subjektu a teda aj žalovaný mal na jeho podanie právo. Aj v tomto prípade však môže ísť o bezprávnú vyhrážku, t.j. aj v prípade ak niekto druhému hrozí tým, čo je oprávnený urobiť, ak ju použil k tomu, aby druhého účastníka pohol k nejakému konaniu, t.j. vynútil nejaké konanie. Okolnosť, že žalobkyni bolo povedané, že v prípade nepodpísania Nz bude podané tr. oznámenie zo strany žalovaného, bolo objektívne spôsobilé vyvolať u nej obavu (strach). Uvedené konštatuje, vzhľadom na už uvedené okolnosti, za ktorých k stretnutiu došlo, ukončenie pracovného pomeru so žalobkyňou a teda vzhľadom na jej psychický stav na stretnutí. Na základe toho má za to, že právne úkony obsiahnuté v Nz boli zo strany žalobkyne urobené pod tlakom bezprávnej vyhrážky. Na uvedenom nemení nič skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu na určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru dohodou medzi stranami sporu a následne vzala žalobu späť, pretože u žalovaného po uvedených skutočnostiach už nechcela pracovať. O tom, že žalobkyňa a jej spolupracovníčky podpísali Nz v tiesni pod tlakom bezprávnej vyhrážky svedčí aj skutočnosť, že 3.12.2009 podali žalobu v tejto veci. V konaní nebolo preukázané, aby žalobkyňa pred podpísaním Nz bola oboznámená s výsledkami kontroly a inventarizácie a všetkými dokladmi uvedenými v čl. I. bod 8 Nz. Ani jeden z vypočutých svedkov neuviedol, aby pred podpísaním Nz boli žalobkyni predložené na prečítanie, resp., aby boli prečítané tam uvedené listiny. „Jedná sa“ pritom o listiny, z ktorých žalovaný vyvodil závery o náhrade škody zo strany žalobkyne. Takýto postup žalovaného ako zamestnávateľa možno vyhodnotiť ako postup v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatuje, že právne úkony - dohoda o náhrade škody, uznanie dlhu a súhlas s vykonateľnosťou Nz sú pre absenciu slobody prejavu vôle žalobkyne, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Jedným z „právnym“ úkonov obsiahnutých v Nz bolo uznanie dlhu žalobkyňou voči žalovanému. Uznanie dlhu je samostatným zabezpečovacím inštitútom, ktorý zabezpečovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe uznania. Domnienka existencie dlhu, ktorá je založená uznaním, je vyvrátiteľná. Dlžník, ktorý svoj dlh uznal, môže tak namietat, že dlh nevznikol alebo v čase uznania netrval. Žalobkyňa v konaní poukazovala na spôsob vykonania inventarizácie tovaru, ktorá podľa jej vyjadrenia bola vykonaná zmätočne, ako aj spôsob rozdelenia zisteného schodku a škody medzi zamestnankyne predajne. V konaní bolo preukázané, že v čase uznania dlhu žalobkyňou existovala škoda na strane žalovaného, týkajúca sa predajne, v ktorej pracovala v pozícii predavačky. Uvedené je zrejme z oboznámeného tr. rozsudku, ktorý poukazuje na znalecký posudok (ZP) č.1/2010, ktorým bola potvrdená existencia škody, avšak v nižšej sume, než je uvedená v Nz. Dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný škodu zistenú na predajni rozdelil medzi všetky zamestnankyne predajne rovnakým dielom. V prvom rade „sa“ pritom „jedná“ o škodu vo forme schodku, kedy schodok je možné podľa § 189 ods.4 Z. p. rozdeliť medzi spoločne zodpovedných zamestnancov podľa miery zavinenia, ak sa zistí, že schodok alebo jeho časť zaviniel niektorý zo spoločne zodpovedných zamestnancov. Inak platí podľa § 189 ods.3 Z. p., že podiel náhrady nesmie u jednotlivých zamestnancov s výnimkou vedúceho a jeho zástupcu presiahnuť sumu rovnajúcu sa ich priemernému mesačnému zárobku pred vznikom škody. Pri všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú zamestnávateľovi sa vyžaduje, o. i., preukázanie protiprávnosti konania zamestnanca,

ktoré je povinný preukázať zamestnávateľ. Žalobkyňa bola u žalovaného zamestnaná ako predavačka, nebola vedúcou predajne, ani jej zástupkyňou. Žalovaný určil podiel pracovníčok rovnakým dielom, teda vychádzal z ich rovnakého zavinienia na vzniku škody. To, že vznik škody bol zavinенý žalobkyňou v konaní preukázané nebolo. V tomto smere poukazuje na rozsudok v tr. veci vedenej, o. i., aj proti žalobkyni. Týmto rozsudkom bola oslobodená spod obžaloby preto, že nebolo preukázané, aby sa stal skutok, pre ktorý bola sťažovaná. Tr. konanie bolo pritom vedené pre zločin sprenevery, ktorý je úmyselným tr. činom. Z toho vyplýva, že v tr. konaní nebolo preukázané zavinенé konanie žalobkyne, ktorým bola žalovanému spôsobená škoda. Podľa § 193 CSP je v občianskom súdnom konaní viazaný, pokiaľ sa týka tr. konania, len tým, že bol spáchaný tr. čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal. V danom prípade v tr. konaní bol vynesený oslobodzujúci rozsudok, ktorým teda viazaný podľa uvedeného ust. nie je. Musí však vychádzať aj z týchto iných rozhodnutí vynesených v tr. konaní, a dbať o to, aby sa s nimi nedostal do rozporu. Nemôže teda ponechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, pre ktorý bolo vedené tr. konanie sa nestal. Z oboznámeného tr. spisu je pritom zrejme, že úmyselné konanie žalobkyne vo vzťahu ku škode spôsobenej žalovanému, preukázané nebolo. Tiež poukazuje na rozhodnutie NS ČR 21Cdo/1060/05, podľa ktorého uznanie záväzku na náhradu škody v požadovanej výške nič nemení na skutočnosti, že právnym dôvodom vzniku tohto záväzku môže byť len zavinенé protiprávne konanie pracovníka s ktorým Z. p. spája jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu. Poukazujúc na uvedené konštatuje, že v čase uznania dlhu žalobkyňou, dlh vo výške uvedenej v Nz vo vzťahu k nej neexistoval a aj z tohto dôvodu bolo vyhovené jej žalobe, pokiaľ sa týka určenia neplatnosti právnych úkonov. Nie je možné opomenúť ani výpoveď notára v časti, keď mu bola položená otázka, že v prípade, ak by pri podpisovaní Nz bola taká atmosféra, keby osoba, ktorá ju má podpísať plakala, či by bol dôvod, aby notár odmietol urobiť takúto Nz, notár uviedol, že by Nz nedal podpísať. Žalobkyňa ako aj svedkyňa Polačeková, ale „ja“ M. Múdra však potvrdili, že žalobkyňa a jej kolegyne plakali. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť Nz a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Náhradu trov konania účastníkom podľa § 255 ods.2 CSP (jeho znenie cituje) nepriznal. Žalobkyňa mala úspech len čiastočne, čo do určenia neplatnosti právnych úkonov, druhý určovací výrok bol zamietnutý a teda v tejto časti bol úspešný žalovaný. Strany sporu tak mali v konaní úspech čiastočný. Cituje znenie § 2 ods.2 zák.č.71/92 Z. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Uznesením z 28.6.2016 žalobkyni bolo pre toto konanie priznané oslobodenie od súdneho poplatku vo výške 100 %. Vyhovel žalobe žalobkyne na určenie neplatnosti právnych úkonov, ako aj návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný nie je pre toto konanie oslobodený od súdnych poplatkov, a preto ho zaviazal k úhrade súdneho poplatku z návrhu na určenie neplatnosti právnych úkonov a z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo výške 100 %. O trovách štátu rozhodne samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o priznaní svedočného svedkovi E.. P..

3. Voči rozsudku žalovaný podal v zákonnej lehote toto o d v o l a n i e a uvádza: Rozsudok napáda čo do výroku I. a čo do závislých výrokov III. a IV., z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d),f) a h) v spojení s § 389 ods.1 písm. b) C. s. p. Svoje odvolanie podáva z týchto d ô v o d o v. 1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia neplatnosti právnych úkonov spísaných vo forme Nz pre tvrdenú neslobodu jej vôle. Bolo jej dôkazným bremenom preukázať svoje tvrdenia a vyvrátiť prezumpciu správnosti verejnej listiny. Výsluch svedkyne U.. E., ktorá sama napáda neplatnosť svojich právnych úkonov v procesnej pozícii žalobkyne vo vzťahu k nemu nemôže pre zrejmu zaujatosť a nedôveryhodnosť predstavovať kvalitatívne a kvantitatívne dôkazný materiál, ktorý by postačoval pre unesenie tohto dôkazného bremena a vytváral väčšiu presvedčivosť tvrdení a dôkazov produkovaných žalobkyňou oproti sile verejnej listiny, významu prítomnosti notára pri prejavovaní vôle a v neposlednom rade poznatkami vyplývajúcimi z konania a rozhodnutia o zamietnutí žaloby D. Š. (kolegyne žalobkyne) o určenie neplatnosti súčasne uskutočňovaného právneho úkonu (skončenia pracovného pomeru) pre rovnaké tvrdenie o neslobode prejavu vôle (konanie 13C 14/2010 vedené OS Prešov). Navyše, po zamietnutí tejto žaloby sama žalobkyňa (ako aj jej ostatné kolegyne K. E. N. D. Š.) vzala svoju žalobu o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru späť. 2. Súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak skutkovo vec uzavrel v tom zmysle, že žalobkyňa pri prejave vôle nekonala slobodne. Toto svoje skutkové zistenie v zásade ustálil na podklade nevedomosti žalobkyne o účele stretnutia z 29.10.2009 a na skutočnosti, že v ten istý deň bol s ňou nečakane rozviazaný pracovný pomer dohodou, ktoré skutočnosti mali podľa súdu vplývať na slobodu jej vôle. Už len skutočnosť, že bol žalobkyni predložený návrh dohody o skončení pracovného pomeru (hoci u nej boli nepochybne dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru), mal podľa názoru súdu u nej vyvolať stav tiesne a vzhľadom na uvedené bola pod tlakom, ktorý mal vplyv, resp. pôsobil na jej psychický stav a na

slobodu prejavu jej vôle. Inými slovami súd vyhodnotil prejav vôle žalobkyne obsiahnutý v Nz ako neslobodný pre prekvapenie spôsobené ukončením pracovného pomeru dohodou (hoci za podmienok odôvodňujúcich okamžité skončenie pracovného pomeru). Takýto záver súdu je neudržateľný o to viac, že zákonný priebeh a obsah druhého a ďalšieho právneho úkonu garantoval svojou prítomnosťou notár. Zároveň takýto skutkový záver súdu sa prieči aj zásadám logickej úvahy. Má za to, že ak by bola Nz podpisovaná ako prvá v poradí, mohlo by sa niekomu javiť, že tak azda deje pod sľubom zachovania pracovného pomeru. Tvrdenie súdu, že žalobkyňi predložený návrh dohody o skončení pracovného pomeru „malo“ vyvolať stav tiesne teda neobstojí, ale práve naopak, samotná skutočnosť, že návrh dohody o náhrade škody jej bol predložený až potom, ako bol s ňou ukončený pracovný pomer viedlo k vzniku takých podmienok pre ňu, za ktorých by mohla pokojne odmietnuť podpísanie dohody o náhrade škody jednak z dôvodu, že skončením pracovného pomeru odpadol istý vzťah závislosti medzi ňou ako zamestnancom a ním ako zamestnávateľom, a jednak z dôvodu, že skončením pracovného pomeru prišla o svoj zárobok - príjem, teda hrozilo, že by zamestnávateľom vyčíslenú škodu nemala z čoho uhradiť. V tejto súvislosti poukazuje na konania o určenie neplatnosti právneho úkonu - skončenia pracovného pomeru pre rovnaké tvrdenie neslobody prejavu vôle, iniciované samostatne žalobkyňou a ostatnými zamestnankyňami. Potom, čo OS Prešov rozhodnutím 13C 14/2010 zamietol žalobu D.. Š., došlo k späťvzatiu žalôb žalobkyňou ako aj ostatnými zamestnankyňami. Tamajší súd okolnosti podpisovania dohody o skončení pracovného pomeru nevyhodnotil ako znemožňujúce slobodný prejav vôle - bez ohľadu na (ne)poznatie účelu stretnutia účastníkov dohody. Považuje teda za iracionálny záver implikovaný súdom, že ak sú 2, resp. a viac, právnych úkonov uskutočnených bezprostredne po sebe, za tých istých okolností, podmienok, aby jeden z nich bol vyhodnotený ako slobodný a iný ako vykonaný v tiesni, resp. pod nátlakom - v zásade z dôvodu, že v poradí prvý právny úkon druhý, resp. ďalší právny úkon vytvára pre jeho účastníka stav neslobody vôle. V neposlednom rade zo samotného rozhodnutia súdu chýba odôvodnenie, na základe čoho dospel k záveru, že už len skutočnosť, že žalobkyňi bola predložená dohoda o rozviazaní pracovného pomeru v nej objektívne mohol vyvolať stav tiesne. 3. Konanie je poznačené inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ak súd uveril tvrdeniam žalobkyne, ktoré mala potvrdiť výlučne zaujatá svedkyňa (U.. E.) a s jeho námietkou o jej predpojatosti a nedôveryhodnosti sa nijako nevysporiadal. V rámci hodnotenia dôkazov a podania presvedčivého odôvodnenia súdneho rozhodnutia bolo zásadné vysvetliť akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov riadil, ako sa vysporiadal s jej namietanou nestrannosťou a prečo vzal za podklad svojho rozhodnutia jej zjavne neobjektívnu výpoveď. 4. Súd ďalej konštatuje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania nevyplývajú; vo svojom rozhodnutí uvádza, že z dokazovania je zrejmé, že po vykonaní inventúry v predajni, v ktorej žalobkyňa pracovala, ona a jej spolupracovníčky mali za to, že ostanú napriek zisteným nedostatkom v predajni, v pracovnom pomere s ním aj naďalej. V ďalšej vete súd konštatuje, že uvedené by malo byť zrejmé nie len z ich výpovedí a napísaných čestných prehlásení, ďalej však už neuvádza, z čoho by mali byť tieto skutočnosti zrejmé, okrem uvedených tvrdení žalobkyne a jej kolegýň, príp. z ich čestných prehlásení. Údajný prísľub ďalšieho zamestnávania u neho v skutočnosti vyplýva iba z tvrdení žalobkyne a jej kolegýň, ani on a ním navrhovaní svedkovia v konaní nepotvrdili tieto vyjadrenia bývalých zamestnankýň. 5. Ďalej reprodukuje, čo súd vo svojom rozhodnutí v bode 50. odôvodnenia uvádza. Z rozhodnutia súdu však ďalej nevyplýva, na základe čoho dospel k zisteniu, že žalobkyňi bolo povedané, že sa na ňu podá tr. oznámenie a kto z prítomných osôb mal jej oznámiť túto skutočnosť. Pohrozenie tr. oznámením z jeho strany (resp. jeho svedkov, ktorí boli prítomní aj na pracovnom stretnutí v októbri 2009) totiž vyplýva iba z tvrdení žalobkyne a jej kolegýň. Súd teda stavia na roveň preukázanej skutočnosti tvrdenie žalobkyne (a ostatných zamestnankýň) o tom, že podpísanie Nz malo byť vynucované podaním tr. oznámenia či „basou“ (úvodzovky žalovaný). Žalobkyňa v tomto konaní sa vyjadrovala len neurčito, dokonca neuviedla, kto mal takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu k nej a k ostatným zamestnankyňiam urobiť. Poukazuje pri tom na skutočnosť, že ostatní vypočutí svedkovia (D.. D., N.. U. N. E.. P.) tieto tvrdenia popreli. Napokon dôvod, prečo žalobkyňa neuviedla pôvodcu tohto tvrdenia vyplýva z vysvetlenia N.. U., ktorá v konaní 8C/227/2009 vo svojej výpovedi 7.12.2015 (str.6) uvádza: „Prvá to hovorila p. Šandorová, že ich môžu zatvoriť. Ja som nepočula, že by to niekto iný hovoril.“ (úvodzovky žalovaný). Pokiaľ sa teda v súvislosti s podpisovaním Nz avizovalo nejaké podávanie tr. oznámení, bolo tak z podnetu M. Šandorovej. Ak preto súd založil svoje skutkové zistenie na nepreukázanom tvrdení žalobkyne, bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s opačným poznatkami vyplývajúcimi z výpovedí ostatných svedkov (D.. D., N.. U., E.. P.), so skutočnosťou, že na priebeh uskutočňovania napádaných právnych úkonov dohliadal notár, je rozsudok poznačený vadou nesprávneho skutkového zistenia a nepreskúmateľnosťou odôvodnenia. 6. Opakuje časť skutočností uvedených v bodoch 2. a 4. svojho písomného podania z 24.10.2016. 7. Súd odôvodňuje svoj záver o neslobodne prejavenej vôle žalobkyne bezprávnou vyhrážkou. Písomným podaním z 24.10.2016

poukazoval na to, že dôvodom pre určenie neplatnosti právnych úkonov mala byť podľa tvrdenia žalobkyne absencia slobody jej vôle s poukazom na údajné psychické donútenie z jeho strany. Opakuje časť skutočností uvedených v bode 11. a 12 svojho podania z 24.10.2016. Súd vo svojom rozhodnutí síce zrekapituloval jeho uvedené tvrdenia, ale sa s nimi nijako nevysporiadal. Reprodukuje časť bodu 50. odôvodnenia rozsudku. Ako na to už poukázal, súd vo svojom rozhodnutí ďalej neuvádza, na základe čoho dospel k zisteniu, že žalobkyňa bolo povedané, že sa na ňu podá tr. oznámenie. Neuvádza ani to, že ak teda považuje za preukázané, že žalobkyňa malo byť oznámené, že sa na ňu podá tr. oznámenie, kto bola tá osoba, ktorá mala toto oznámiť zamestnankyniam. Navyše súd ani neuvádza, na základe akých skutočností dospel k zisteniu, že takéto (údajné) oznámenie možnosti podania tr. oznámenia malo byť použité k tomu, aby druhý účastník (teda žalobkyňa) bol pohnutý k nejakému úkonu. Pripomína, že pohrozenie tr. stíhaním vyplýva iba z výpovede žalobkyne a jej kolegyň, opačné poznatky vyplývali z výpovedí ostatných svedkov (D., D., N., U., E., P.), pričom súd sa s týmito výpoveďami ostatných svedkov ani nevysporiadal. Súd teda vyhodnotil ako bezprávnou vyhrážku ničím nepreukázané tvrdenia žalobkyne (hrozba tr. stíhaním).8. Reprodukuje časť bodu 58. odôvodnenia rozsudku. V žiadnom prípade nejde o jeho snahu popierať, že žalobkyňa a jej kolegyne boli v strese, resp. že plakali, „so“ samotných výpovedí o tom, že žalobkyňa a jej kolegyne mali plakať však nevyplýva, kedy k tomu malo dôjsť - teda, či mali plakať v prítomnosti notára alebo predtým, po podpise, resp. čo bolo príčinou plaču - či to bola skutočnosť, že Nz nechceli podpísať alebo to, že spôsobili vysokú škodu, ktorú budú musieť uhradiť, alebo iný dôvod. Má za to, že samotné citové rozpore, plač nie je dôvodom na zníženie spôsobilosť na uzatváranie právneho úkonu. Na druhej strane však v súvislosti s Nz súd vo svojom rozsudku nereflektoval na fakt, že žalobkyňa odmietla zbaviť notára mlčanlivosti, ktorou skutočnosťou zmarila vykonať pre toto konanie veľmi podstatné dokazovanie jeho výsluchom. Je zarážajúce, že v konaní napadla Nz, avšak odmietla zbaviť notára mlčanlivosti - teda tú osobu, ktorá napádanú Nz vyhotovila. Má totiž za to, že práve notár, ako osoba nestranná prítomná pri spisovaní predmetnej Nz, mohol poskytnúť relevantný skutkový základ o sporných skutočnostiach. Odmietnutie žalobkyne zbaviť notára mlčanlivosti bolo potom na mieste zo strany súdu hodnotiť v jej neprospech ako zmarenie dôkazu z dôvodu, že by zrejme nešlo o dôkaz v jej prospech. 9. Súd dovodzuje svoj záver o konaní žalobkyne v tiesni pod tlakom bezprávnej vyhrážky aj zo skutočnosti, že ona a jej kolegyne podali v tejto veci žaloby. K tomuto tvrdeniu súdu uvádza, že ľudia „s“ rôznych dôvodov podávajú žaloby, napr. aj z dôvodov, že sa chcú zbaviť svojej zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobili a preto rovnocenným argumentom k tomuto tvrdeniu súdu je aj to, že podala žalobu z dôvodu, že sa chcela vyhnúť „úhrady“ škody, ktorú spôsobila svojmu zamestnávateľovi. 10. Ďalším dôvodom, ktorý mal podľa súdu spôsobiť neplatnosť napádaných právnych úkonov, malo byť konštatovanie, že žalobkyňa nemala byť pred podpísaním Nz oboznámená s dokladmi, na základe ktorých bola konkretizovaná výška a spôsob vzniku škody - v rozpore s tým, čo sa konštatuje v čl. I. ods.8 Nz - nakoľko žiaden z vypočutých svedkov nemal uviesť opak. V danej súvislosti súd opomína charakter Nz ako verejnej listiny, o ktorej platí prezumpcia správnosti (§ 205 C. s. p.). Ak sa súd „nevypríadal“ s touto povahou verejnej listiny a opomenul potrebnú mieru preukázania opaku - nie spochybnenia jej pravdivosti (§ 205 C. s. p.), potom ide o vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nebolo preto na ňom, aby preukazoval pravdivosť tohto vyhlásenia žalobkyne. Navyše, konštatovanie súdu o nepreukázaní jej oboznámenia s dokladmi uvedenými v čl. I ods.8 nie je v súlade s vykonaným dokazovaním; s výškou škody na ceninách a hotovosti bola nepochybne oboznámená, čo potvrdila vlastným podpisom na Zázname z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 27.10.2009 ako aj na Zázname z inventarizácie peňažnej hotovosti pokladne z 19.10.2009. Vzhľadom na uvedené, nie je pochopiteľné, prečo si súd osvojil jej vyjadrenie o tom, že jej bola predložená na podpis iba posledná strana inventarizačného zápisu a na podklade tohto konštatuje, že konal v rozpore s dobrými mravmi. Takýto závažný záver súdu nemôže obstať už len s poukazom na fakt, že popis záväzku (čo do výšky a spôsobu vzniku) obsahoval samotný hmotnoprávny úkon zakladajúci jeho nárok na náhradu škody spísaný vo forme Nz - dohoda o náhrade škody; je preto z hľadiska posudzovania platnosti tohto úkonu celkom bez významu, či bola oboznámená s predmetnými dokladmi. 11. Súd argumentuje v prospech žalobkyne v rozsudku výsledkom tr. konania, vedeného voči žalobkyňi pre tr. čin sprenevery a uzatvára, že v konaní o určenie neplatnosti napádaných právnych úkonov nebolo preukázané, že škodu zavinila žalobkyňa. Skutkovú podstatu tr. činu sprenevery však nemožno stotožňovať s predpokladmi jej hmotnej zodpovednosti, ani z týchto premís vyvodzovať nejaké spoločné závery, pretože žiadne pripodobňovanie tu ani nemá miesto. Otázka preukázania zavinenia vzniku škody je v konaní o určenie neplatnosti právnych úkonov, ktorého sa domáha pre neslobodu prejavu vôle, celkom irelevantná. Preto súd vec nesprávne právne posúdil, ak na daný prípad aplikoval ust. Z. p. o hmotnej zodpovednosti za škodu, navyše vychádzajúc z nesprávnych skutkových premís. Ak sa žalobkyňa sama doznala z porušenia pracovných povinností vo svojom čestnom prehlásení z

20.10.2009, svoje úmyselné spôsobenie škody deklarovala Nz, ktorej pravdivosť nevyvrátila, neexistuje logický dôvod, ktorý konajúci súd doviedol k záveru o neexistencii dlhu v čase jeho uznania; navyše je zjavné, že týmto konštatovaním súd prejedukuje iné rozhodnutie súdu (o určení existencie dlhu, resp. o plnenie), o ktorom však sám pre nedostatok naliehavého právneho záujmu vecne nerozhoduje. Súd teda absolútne nesprávne argumentuje výsledkom tr. konania [ktoré naozaj skončilo oslobodením žalobkyne z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola stíhaná - § 285 písm. a) Tr. poriadku], ak na tomto podklade dovodzuje, že nebolo preukázané zavinenie žalobkyne. Fakt, že v tr. konaní nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola žalobkyňa stíhaná: - nemá žiaden súvis pokiaľ ide o jej tvrdenia o neslobodne prejavenej vôli, - v nijakom ohľade nenaznačuje záveru o porušení jej pracovných povinností a zavinení škody, - je v tr. konaní prijatý na základe celkom odlišných zásad zisťovania skutkového stavu a potrebnej miery pravdepodobnosti (zisťovanie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, in dubio pro reo, beyond reasonable doubt, atď.), ktoré je potrebné striktné odlišiť od miery pravdepodobnosti potrebnej pre rozhodovanie o civilných nárokoch (o určení neplatnosti právnych úkonov alebo o náhradu škody). Posudzovanie miery pravdepodobnosti preukazovanej skutočnosti je predsa zásadne odlišné v civilnom a tr. procese, kde o vine žalobkyne by nesmela byť takmer vôbec žiadna pochybnosť (beyond reasonable doubt, objektívna pravdepodobnosť hraničiaca s istotou), iné princípy však platia pokiaľ je potrebné hodnotiť unesenie dôkazného bremena v civilnom konaní, kde by mal súd rozhodnúť podľa väčšej miery pravdepodobnosti, t. j. podľa zásad uznávaných v logike pravdepodobnosti. V rozpore s týmito zásadami však vyhodnotil dokazovanie súd z dôvodov, na ktoré poukazuje. Súd tak pri rozhodovaní vzal do úvahy výsledok tr. konania vedeného voči žalobkyňi, na podklade ktorého dovodil, že nebolo preukázané jej zavinené konanie, ktorým mu bola spôsobená škoda - teda porušenie jej pracovnej povinnosti, hoci s predpokladmi vzniku jej hmotnej zodpovednosti nesúvisia. 12. Súd sa ďalej vo svojom rozsudku nevysporiadal s výsledkom tr. oznámenia žalobkyne pre podozrenie zo spáchania tr. činu vydierania a nátlaku, ktoré bolo odmietnuté v zmysle § 197 ods.1 písm. d) Tr. poriadku. Cituje (nepresne) znenie § 194 C. s. p. Vzhľadom na skutočnosť, že tr. oznámenie žalobkyne bolo odmietnuté, v zmysle cit. ust. mal súd prihliadať na prejudiciálne účinky právoplatného uznesenia o odmietnutí tr. oznámenia, vysporiadať sa s ním v odôvodnení rozhodnutia a pri rozhodovaní vo veci samej z neho vychádzať, teda prihliadať na samotný výsledok tr. konania - odmietnutie tr. oznámenia, z ktorého vyplýva jeho zjavná neopodstatnenosť a nepodloženosť. 13. Súd vo svojom rozsudku konštatoval, že v čase uznania dlhu žalobkyňou, dlh vo výške uvedenej v Nz vo vzťahu k nej neexistoval a aj z toho dôvodu bolo vyhovené jej žalobe, pokiaľ sa týka určenia neplatnosti právnych úkonov. Výška škody, ktorú mala uznať, totiž nezodpovedala výške škody, ktorá bola preukázaná ZP v tr. konaní. K tomuto skonštatovaniu súdu uvádza, že samotné preukázanie škody nižšieho rozsahu ešte nemá za následok neplatnosť právneho úkonu (uznania záväzku) ako takého. Opačný záver by bol v rozpore s hmotným právom a bol by popretím princípu právnej istoty a funkcie inštitútu zabezpečovania záväzku a viedol by k absurdným hodnoteniam právnych úkonov uznávajúcich záväzok ako neplatných len pre nepresne určenú výšku záväzku. Navyše rozdiel vo výške škody zistenej ZP č.1/2010 vo výške 32 251,66 € je zanedbateľný oproti škode uvedenej v Nz vo výške 32 355,88 €, čiže rozdiel je 104,22 €. Vzhľadom na uvedené navrhuje, po zopakovaní potrebných dôkazov v zmysle § 384 ods.1 C. s. p., vydať v zmysle § 388 C. s. p. v spojení s § 396 ods.2 C. s. p. a § 255 ods.1 C. s. p. tento r o z s u d o k: Rozsudok sa vo výroku I., III. a IV. m e n í nasledovne: Žaloba sa z a m i e t a. Výrok III. sa z r u š u j e bez náhrady. Žalobkyňa je p o v i n á n a h r a d i ť mu náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania vo výške ním vyčíslenej, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla: I. Rozhodnutie súdu. Reprodukovala výrok rozsudku a časť jeho odôvodnenia. II. Odvolanie žalovaného. Žalovaný podal odvolanie a to z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. d), f), h) v spojení s § 389 ods.1 písm. b) CSP. Má za to, že neuniesla dôkazné bremeno, v ďalšom spochybňuje výpoveď svedkyne E.. Nestotožňuje sa s odôvodnením pokiaľ ide o posúdenie slobody jej prejavu pri podpísaní Nz v súvislosti s jej nevedomosťou o účele stretnutia, o jeho priebehu. Namietla, aby došlo z jeho strany k akýmkoľvek bezprávnym vyhrážkam. „Ma“ za to, že rozhodnutie je poznačené vadami nesprávnych skutkových zistení ako aj nesprávneho právneho posúdenia. III. Jej vyjadrenie k podanému odvolaniu. V plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu ako aj s odôvodnením tohto rozhodnutia pokiaľ ide o výrok, ktorým rozhodol, že právne úkony sú neplatné. V podanom odvolaní žalovaný poukazuje v podstate opätovne na tie isté skutočnosti ako uvádzal pred prvoinštančným orgánom, s ktorými sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia aj vysporiadal. Opätovne tak ako namietal jej svedkov pred prvoinštančným súdom tak aj vo svojom odvolaní poukazuje na ich údajnú zaujatosť a to len z dôvodu, že sa viedli, alebo vedú obdobné konania na OS v Spišskej Novej Vsi. Cituje časť znenia § 187 CSP. Má za to, že v konaní uniesla dôkazné bremeno, pričom navrhovala na preukázanie okolností podpísania Nz vypočuť aj bývalé kolegyne a to

D.. Š. N. U.. E., ktoré boli prítomné, a ktoré ako „priamy“ svedkovia jasne vypovedali k okolnostiam podpísania Nz. Skutočnosť, že na OS prebiehajú tieto obdobné konania nie je možné hodnotiť ich výpovede ako zaujaté a nedôveryhodné. V odôvodnení rozhodnutia je uvedené, že súd bral do úvahy jednak to, že navrhované svedkyne ako aj ona podali na OS v Spišskej Novej Vsi obdobné žaloby, ale aj, že na stretnutí boli okrem nich aj osoby s pracovnými, resp., podnikateľskými väzbami na žalovaného vrátane notára, ktorý vyhotovil Nz. Rovnakým spôsobom by bolo možné mať výhrady k svedkom žalovaného, ktorí sú, alebo boli s ním pracovne, alebo obchodne „spätý“. Súd jasne v odôvodnení rozsudku poukázal na jednotlivé skutočnosti, ktoré považoval za preukázané, jasne a výstižne uviedol, z čoho vychádzal, akými úvahami sa riadil, pričom na margo výhrad žalovaného, súd nie je povinný sa vysporiadať s každou „vetou“ (úvodzovky žalobkyňa), ktorá v konaní odznie. Súdna prax sa s podobnými námietkami už vysporiadala. Chce v prvom rade poukázať na to, že žalovaný v celom svojom odvolaní vytrháva buď jednotlivé vety z kontextu, alebo aj jednotlivé skutočnosti, ktoré vyšli v dokazovaní najavo, odvolanie je plné hypotetických otázok a rôznych dohadov. Je toho názoru, že všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, a všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo je potrebné vykladať nielen jednotlivo, ale aj spoločne a teda v súvislostiach. Uvedené vyplýva, napr. z tvrdení žalovaného v tom, že podľa neho súd ustálil skutkové zistenia na podklade jej nevedomosti o účele stretnutia v Prešove a na skutočnosti, že v ten istý deň bol s ňou ukončený pracovný pomer dohodou. Súd nevychádzal pri svojom rozhodovaní iba z týchto 2 skutočností, ale posúdil postup žalovaného od vykonania veľkej inventúry, cez spôsob ich zavolania do Prešova, či vedeli o účele stretnutia ako aj posúdil aj celý priebeh stretnutia v Prešove na základe jednotlivých výpovedí svedkov. Súd vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyšlo najavo, že po vykonaní veľkej inventúry pracovali predavačky v obchode ďalej vrátane nej, okrem vedúcej predajne U.. U.. Do Prešova boli zavolané po určitej dobe cca asi 10 dní. Uvedenú skutočnosť ani žalovaný nenamietal, a preto ani uvedená skutočnosť nemôže byť považovaná za spornú. Prísľub práce im bol daný aj zástupcami zamestnávateľa a to pri spisovaní čestných vyhlásení. Je potrebné si predstaviť celkovú situáciu, ktorá vznikla v Prešove, v priestoroch spoločnosti Karmen. Ona ako jej kolegyne boli v jeden deň pozvané do Prešova za účelom podania vyjadrenia k podozreniam, ktoré mal žalovaný vo vzťahu k vedúcej, čo potvrdili aj svedkovia žalovaného, či už svedkyňa U. alebo P.. Počas vykonávania inventúry bola jej a jej kolegyniam vyjadrená dôvera, ako aj im bol daný prísľub práce naďalej pracovať v obchode. Krátko na to boli zavolané do Prešova, kde im bolo oznámené, že končia s nimi pracovný pomer, a to formou dohody, o ktorú však ona a jej kolegyne nepožiadali. Už uvedená situácia bola pre nich stresujúca, po ktorej nasledovala ďalšia nepríjemná skutočnosť a to konfrontácia so skutočnosťou, že každá z nich má zaplatiť cca 6 000 € v zmysle Nz, a to napr. v jednom prípade aj U.. E., ktorá robila celý čas na štvorhodinový úväzok. Bolo preukázané, že dochádzalo k vzájomným slovným útokom, k vyhrážaniu sa zo strany žalovaného exekúciou, stratou majetku čo sa vystupňovalo vyhrážkami, že sa podá na nich tr. oznámenie, nepôjdu domov, idú rovno na políciu a rovno do basy, pričom predavačky plakali a to aj v prítomnosti notára, teda v čase, keď sa s nimi riešila Nz. Ona a jej kolegyne boli označované za zlodějky, za organizovanú skupinu. Zo strany žalovaného došlo jednoznačne k bezprávnym vyhrážkam, ktoré v takto emočne vypätej stresovej situácii spôsobili podpísanie právnych úkonov vo forme Nz. Z jej výpovede vyplynulo, že nerozumela čo znamená slovo Nz, uznanie dlhu, vykonateľnosť Nz. Žalovaný si bezprávnymi vyhrážkami vynucoval niečo, čo takýmto spôsobom nesmel a donútil ju konať vo svoj neprospech pod strachom, že nakoniec sa ani domov nedostane, pretože bude na ňu podané tr. oznámenie, pôjde sa na políciu a skončí rovno v base. Bezprávnou vyhrážkou spôsobila, že u nej absentovala sloboda vôle pre psychické donútenie spočívajúce práve v týchto bezprávnym vyhrážkach. Právne úkony obsiahnuté v Nz sú neplatné z toho titulu, že neboli uskutočnené z jej strany slobodne. Ako vyplynulo z dokazovania tak ako ona a aj svedkyne navrhnuté jej osobou, jednoznačne potvrdili, že zo strany žalovaného došlo k vyhrážkam a k vytvoreniu takej situácie, že podpísali túto Nz. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že len z jej výpovede a výpovede jej kolegýň vyplýva, že im malo byť povedané, že buď podpíšu Nz alebo bude na nich podané tr. oznámenie. Uvedené sa nezakladá na pravde, pretože, napr. aj svedok P. (svedok žalovaného) v tom zmysle vypovedal v tomto konaní ako aj v konaní 2C/226/2009, 9C/226/2009, pričom zápisnicu z uvedeného konania predložila v tomto konaní. Poukazuje aj na tú skutočnosť, že obsah Nz jej a jej kolegyniam bol prečítaný, ale len útržkovitým, bez bližšieho vysvetlenia jej obsahu a jej právnych následkov, tak aby pochopili čo vôbec majú podpísať a aké to môže mať následky. V Prešove sa zdržali po dobu cca 1 hodiny, počas ktorej nemohol čítať notár opakovane niečo dookola, ako tvrdí svedkyňa D.I., U. a okrem Nz im boli dané na podpis dohody o rozviazaní pracovného pomeru ako aj iné listiny. Je potrebné poukázať, že tvrdenia svedkov žalovaného vôbec nekorešponujú s výpoveďou svedkyne C., advokátky právneho zástupcu žalovaného, ktorá uviedla, že podľa nej prečítal notár iba návrh, do ktorého doplnil osobné údaje, a či ju čítal ešte raz nevie, čo preukazuje jej tvrdenia, že Nz

nebola čítaná každej jednej z nich osobitne. Nevedela sa ani k tomu vyjadriť či po stretnutí bola priamo vytlačená, či mal notár tlačiareň so sebou, čo taktiež potvrdzuje jej tvrdenie a tvrdenia jej kolegyň, že im nebola daná Nz k nahliadnutiu a prečítaniu, ale podpisovali len jej poslednú stranu. Uvedené potvrdila aj svedkyňa Múdra v konaní 9C/226/2009, ktoré je vedené na OS v Spišskej Novej Vsi „Následne prišiel notár, ktorý túto Nz začal spisovať a následne ju čítal...Následne bola Nz daná na podpísanie prítomným pracovníčkam.“ (úvodzovky žalobkyňa). Vykonaním dokazovaním bolo preukázané, že v čase podpisovania Nz nebola oboznámená s listinami uvedenými na strane druhej, v bode 8 Nz, čo nevyplýva len z jej výpovede a výpovede jej svedkov, ale aj z výpovede svedkov žalovaného, pretože ani jeden z nich si nepamätal, aby im boli predkladané nejaké dokumenty pri podpisovaní Nz. Napr. aj svedkyňa žalovaného D.. D. uviedla v konaní 8C/227/2009 na otázku či boli predložené listiny v zmysle čl. I ods.8 Nz „Nie neboli“ (úvodzovky žalobkyňa). Svedkyňa Š. uviedla, že žiadala, aby im bolo odovzdané to čo vlastne podpísali, ale Nz im v skutočnosti boli odovzdané cca do 2 týždňov na inej prevádzke, po obdržaní ktorej a následnom vysvetlení advokátkou JUDr. Šimovou podali na OS v Spišskej Novej Vsi ona a jej kolegyne žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. Zároveň spolu podali aj tr. oznámenie na zamestnancov žalovaného, práve pre ich správanie pri predkladaní a podpisovaní Nz. Aj z takéhoto správania je zrejmé, že s krokmi svojho zamestnávateľa spolu s ostatnými kolegyňami nesúhlasila, a že prejav vôle pri podpisovaní Nz nebol urobený slobodne. Poukazuje aj na tú skutočnosť, že výlučne bývalá vedúca Kleinová uhradila škodu v zmysle Nz, čo taktiež nasvedčuje tomu, že ona ako aj jej kolegyne nesúhlasili so škodou, ktorej zaplatenie od nich požaduje žalovaný v zmysle Nz, a že sa necítili byť zodpovednými za vzniknutú škodu, preto sa začali aj zákonnými spôsobmi brániť. Žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že podaním tejto žaloby sa snaží vyhnúť peňažnému plneniu, ku ktorému sa mala zaviazat' v Nz. Je toho názoru a počas celého konania poukazovala na to, že práve cieľom žalovaného bolo, aby sa vyhol akémukoľvek súdному konaniu a tak preukazovaniu škody, keďže jednak bola inventúra vykonaná zmätočne, na čo poukazovali predavačky po jej vykonaní, ako aj v Nz je zachytená časť škody, ktorá mala vzniknúť v súvislosti s iným porušením pracovnej disciplíny, ako aj náklady za vyhotovenie Nz, ktoré taktiež ani neboli jej a jej kolegyňam oznámené a o spísanie Nz ani nepožiadali. Uznávací prejav, preto nebol urobený určite slobodne a vážne, a výška škody, ktorú mali uznať nezodpovedala ani výške škody, ktorá bola neskôr preukázaná ZP v tr. konaní 5T/151/2010 vedenom na OS v Spišskej Novej Vsi, ktoré bolo skončené jej oslobodením spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, aby sa stal skutok, pre ktorý bola obžalovaná. Ona ako jej kolegyne poukazovali aj na to, že pri nástupe do zamestnania, ako aj pri ukončení pracovného pomeru sa nerobili aj napriek požiadaniu inventúry, pri krádežiach sa robili len čiastkové inventúry, ďalej poukazovali na rozdielne delenie manka medzi predavačky, kedy vedúca zaplatila vždy viac ako polovicu, na rôzne úväzky predavačiek (napr. U.. E. pracovala iba na skrátenej úväzok v počte 4 hodín). Aj tieto skutočnosti nasvedčujú nekalým praktikám žalovaného v snahe vyhnúť sa akémukoľvek spochybňovaniu škody z jej strany a zo strany jej kolegyň. Ona a jej kolegyne sa zhodne vyjadrovali, že pri inventúre je zvykom podpisovať len poslednú stranu, resp. na mieste vyznačenom pre podpis. Inventarizačné záznamy, ktoré boli predložené zo strany žalovaného, boli doplnené o text dopísaný perom, pričom ona a jej kolegyne sa zhodne vyjadrili, že na záznamoch sa podpísali pri svojich menách a sumy, na ktoré sa odvoláva žalovaný tam boli doplnené po jej podpise a podpise jej kolegyň, čo žalovaný ani nerozporoval. Podstatné je opätovne poukázať na výpoveď notára v tejto časti, kedy mu bola jej zástupkyňou položená otázka, že v prípade, ak by pri podpisovaní Nz bola taká atmosféra, kedy by osoba, ktorá ju má podpísať, plakala, či by to bol dôvod, aby notár odmietol urobiť takúto Nz, notár uviedol, že by Nz nedal podpísať. Ona ako aj jej svedkyne, a taktiež svedkyňa žalovaného D.. D. potvrdili, že ona a jej kolegyne plakali a to v čase, kedy bol prítomný notár, teda v čase spisovania Nz, nie ako sa snaží žalovaný vo svojom odvolaní spochybňovať, že nie je zrejmé kedy a prečo mala vlastne plakať. Aj táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že notár bol povinný odoprieť vyhotoviť Nz, a že právne úkony v nej zachytené neboli urobené slobodne. Žalovaný poukazuje vo svojom odvolaní opätovne na konanie 13C/14/2010, ktoré sa viedlo na OS v Prešove, v ktorom bola žalobkyňou D.. Š., teda jedna zo spomínaných zamestnancov, ktorá taktiež podala žalobu na OS v Spišskej Novej Vsi o neplatnosť právnych úkonov zachytených v Nz. Je podstatné poukázať na to, že ide o 2 rozdielne konania, v jednom sa posudzovala neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, o skončení ktorého ani nepožiadala. Z hľadiska porozumenia obsahu dohody je jednoznačný rozdiel oproti podpísaniu Nz a vôbec pochopenia právnych úkonov zachytených v Nz. Je potrebné poukázať aj na časovú následnosť v akej boli právne úkony podpisované, na krátkosť času, v ktorom sa robili také dôležité právne úkony, na stupňujúci sa tlak zo strany prítomných v Prešove na ňu a ostatné kolegyne, na psychické rozpoloženie, ktoré bolo jednoznačne preukázané. Žalovaný sa snaží bagatelizovať situáciu v Prešove, ale takéto závažné právne úkony sa určite nepodpisovali v pokojnej atmosfére, bez emócií. Práve okolnosti podpisovania právnych úkonov zachytených v Nz sú

podstatné z hľadiska posúdenia či právny úkon bol urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne tak ako vyžaduje zák. podľa § 37 O. z. Žalovaný má tendenciu opakovane vytrhávať vety, časti viet z kontextu a vykladať si ich v jemu vyhovujúcom znení. Otázky k Nz boli v Prešove položené len okrajovo nie do hĺbky, príp. že niektoré vety, na ktoré poukazoval žalovaný sa týkali dohôd o rozviazaní pracovného pomeru a nie Nz. Pridržiava sa a poukazuje aj na svoje písomné vyjadrenie z 27.10.2016, v ktorom poukazovala na rozporné vyjadrenie svedkov žalovaného v jednotlivých konaniach, ktoré sa viedli na OS v Spišskej Novej Vsi, a ktoré zápisnice boli aj predložené do tohto konania. Vzhľadom na uvedené je preukázané, že právne úkony zachytené v Nz sú pre absenciu slobody jej prejavu vôle, ale aj pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Zo strany žalovaného došlo k niekoľkým bezprávnym vyhrážkam ako vyhrážaným sa podaním tr. oznámenia, podaním návrhu na vykonanie exekúcie, zhabaním majetku, basou a p., pričom ona tak konala pod tlakom bezprávnej vyhrážky čo je neprípustné a takéto právne úkony sú neplatné v zmysle § 37 ods.1 O. z. Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť a rozsudok súdu potvrdiť v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny a zaviazat' žalovaného uhradiť trovy odvolacieho konania 92,21 € s DPH (68 € + 8,84 € = 76,84 € + 20 % DPH = 76,84 € + 15,37 € = 92,21 € - režijný paušál - spísanie vyjadrenia k odvolaniu) na účet jej zástupkyne.

5. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne zo 16.1.2017 (v texte ďalej aj vyjadrenie žalobkyne; poznámka žalovaného) podáva nasledujúce s t a n o v i s k o. S tvrdeniami ako ani právnymi závermi žalobkyne (v texte ďalej aj zamestnanec; poznámka žalovaného) uvádzanými vo vyjadrení zo 16.1.2017 sa podľa neho nie je možné stotožniť ani len sčasti. Dovoľí si tvrdiť, že tak tieto, ako aj závery súdu, ktoré tento uvádza v rámci odôvodnenia, v ním odvolaním napadnutom rozsudku, sa zakladajú na nesprávnom právnom posúdení veci a vychádzajú z nesprávnych skutkových zistení, pričom uvedené si dovoľuje tvrdiť na základe nasledujúceho. Ad) Dohoda o náhrade škody. Žalobkyňa tak v žalobe samotnej ako aj počas celého súdneho konania, obsah svedeckých výpovedí nevynímajúc, uvádza ako jediný dôvod, ktorým má byť preukázané údajné splnenie procesnej podmienky existencie naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody za neplatnú tým, že jej podpísaním malo dôjsť k zhoršeniu jej postavenia vo vzťahu k nemu (v texte ďalej aj zamestnávateľ; poznámka žalovaného) tým smerom, že v prípade, ak by si uplatnil svoj nárok na náhradu škody vo forme schodku na vecne a miestne príslušnom súde, bolo by jej právo oslabené resp. jej právne postavenie ohrozené a to tak, že by v rámci svojej procesnej obrany nemohla uplatňovať právne prostriedky, ktoré tejto zák. priznáva, pričom tieto bližšie nikdy a nikde nešpecifikuje. Žalobkyňa jedine uvádza, a to iba v žalobe a navyše bez bližšieho právneho odôvodnenia, že on by v prípade ním iniciovaného súdneho konania, predmetom ktorého by bol jeho nárok na náhradu škody vo forme schodku, nemusel vo vzťahu k „žalovanej“ - zamestnancovi preukazovať zavinenie. Vo vzťahu k tomuto si dovoľuje uviesť, že až by on ako zamestnávateľ pristúpil k súdnemu uplatneniu si svojho nároku na náhradu škody, v zmysle príslušných ust. Z. p. určenej výške, zavinenie žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca by bez tak nemusel preukazovať. Uvedené je možné ustáliť z obsahu inštitútu hmotnej zodpovednosti, pri ktorej sa zo zák. zavinenie hmotne zodpovedného zamestnanca predpokladá a teda aj bez dohody o náhrade škody, by bolo dôkazné bremeno, spočívajúce v uvádzaní a preukazovaní takých skutočností, ktoré by boli spôsobilé na vyvinenie sa zamestnanca, práve a jedine na strane zamestnanca. On, v prípade ním iniciovaného súdneho konania, by bez ďalšieho a teda aj napriek uzatvorenej „dohody“ o náhrade škody musel preukazovať i) vznik pracovného pomeru, ii) platné uzatvorenie dohody o hmotnej zodpovednosti, iii) vznik škody vo forme schodku a iv) požadovať náhradu v „zákonnom“ prípustnej výške. Tvrdenie o tom, že podpísaním dohody o náhrade škody sa malo zhoršiť postavenie žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca tým, že on ako zamestnávateľ by nemusel v prípade ním iniciovaného súdneho konania preukazovať zavinenie zamestnanca, ktoré sa zo zák. predpokladá, tak nenachádza oporu ako v príslušnej právnej úprave, tak ani vo vykonanom dokazovaní a teda toto je možné považovať za nedôvodné. Odhliadnuc od uvedeného si dovoľuje namietat' závery žalobkyne o údajnom preukázaní existencie naliehavého právneho záujmu aj z dôvodu, že tak v žalobe ako aj počas svojej účastníckej výpovede jedine za účelom preukázania naliehavého právneho záujmu uvádza vytvorenie okolností tiesne, ktoré mali spočívať v bezprávnych vyhrážkach adresovaných jej, či jej kolegyniam, pod ťarchou ktorých táto dohodu o náhrade škody podpísala. Zastáva názor, že ani uvedené skutočnosti, ktoré sa podľa jeho názoru nepodarilo v súdnom konaní preukázať, nemožno klasifikovať ako splnenie existencie jej naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody za neplatnú, keďže v prípade, ak by si on uplatnil svoj nárok na súde a v rámci preukazovania dôvodnosti základu a výšky ním uplatneného nároku na náhradu škody, by doložil aj dohodu o spôsobe „náhrad“ škody, súd by musel ako dôsledok, príp. zamestnancom vznesenej námietky o tom, že tento dohodu podpísal v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, posúdiť ako prejudiciálnu právnu otázku v už prebiehajúcom

súdnom konaní a najmä bez nutnosti a v rozpore so zásadou hospodárnosti iniciovania ďalšieho súdneho konania. Na dôvažok si dovoľuje uviesť, že preukázaniu existencii naliehavého právneho záujmu bráni aj tá skutočnosť, že až by bola žalobkyňa od začiatku a teda od chvíle, čo táto podpísala dohodu o náhrade škody toho mienenia, že to urobila v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, bola oprávnená na odstúpenie od uvedenej dohody v zmysle obsahu § 49 O. z. (jeho znenie cituje). Táto však ani počas 2 mesiacov od podpísania dohody o náhrade škody až do podania žaloby o určenie neplatnosti právnych úkonov, od tejto neodstúpila a neurobila tak ani doposiaľ a teda počas 8 rokov, čo trval spor. Záverom tejto časti svojej odvolacej repliky, si dovoľuje uviesť, že žalobkyňa v rámci celého súdneho konania neuviedla a najmä nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody za neplatnú, z dôvodu, že i) on by si svoj nárok musel bez tak uplatniť podaním žaloby na súde, ii) dôvodnosť základu ako aj výšky jeho súdne uplatneného nároku by bez tak musel preukazovať, iii) žalobkyňa by platnosť tejto dohody mohla namietat' z rovnakého dôvodu a teda údajnej tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, iv) platnosť dohody o náhrade škody by tak súd posudzoval ako prejudiciálnu otázku v rámci toho istého súdneho konania, pričom žalobkyni postačovali vykonať na zvrátenie údajného ohrozenia jej práva, resp. neistoty jej právneho postavenia, aby táto využila právo jej priznané v § 49 OZ a vykonanie uvedeného úkonu. Ad) Vyhlásenie o uznaní dlhu. Aj záver žalobkyne o údajnom preukázaní existencie naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k právnemu úkonu - uznania dlhu, si dovoľuje namietat' a to z nasledujúcich dôvodov. Uznanie dlhu, ako ďalší právny úkon, ktorý bol vykonaný vo forme Nz a ktorého určenia neplatnosti sa domáha, nepredstavuje právny úkon, ktorým bolo jej právo ohrozené alebo jej právne postavenie aspoň neisté. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon sám o sebe ho nezvýhodňuje, aby nemusel, v prípade ním iniciovaného súdneho konania v rámci preukazovania dôvodnosti základu a výšky svojho nároku, bez ďalšieho len predložiť uznanie dlhu zamestnancom a súd by mal tak za preukázanú dôvodnosť celého ním uplatneného nároku na náhradu škody. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že aj v prípade, ak zamestnanec dlh vo forme schodku voči zamestnávateľovi uznal, neznamená to zánik povinnosti zamestnávateľa ako žalobcu preukázať, že dlh vo výške ako ho zamestnanec uznal v čase uznania dlhu aj existoval. Uvedenému záveru svedčí aj koncepcia uznania dlhu, ktorý zakladá „len“ (úvodzovky žalovaný) vyvrátiťelnú právnu domnienku, že dlh v čase uznania trval. Z uvedeného vyplýva, že ani uznaním dlhu nedošlo k zbaveniu sa žalobkyne práva namietat' výšku uznaného dlhu a túto v prípadnom ním iniciovanom súdnom konaní sporovať. Uvedený jednostranný právny úkon nebol spôsobilý ani na zbavenie jeho povinnosti ako prípadného žalobcu, aby preukázal, že dlh v čase jeho uznania trval. Uznanie dlhu tak v konečnom dôsledku nemalo za následok prenesenie dôkazného bremena na žalobkyňu, aby sa táto v príp. súdnom konaní iniciovanom ním musela vyvíňovať, keďže táto povinnosť bola na ňu prenesená už podpisom dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti, lebo práve tento dvojstranný právny úkon spôsobil to, že v prípade vzniku schodku sa zavinenie zamestnanca predpokladá, a práve v dôsledku tohto právneho úkonu, a nie uznania dlhu, bolo dôkazné bremeno tvrdenia skutočností spôsobilých na exkulpáciu prenesené na ňu ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca. Ad) súhlas s vykonateľnosťou Nz. Okrem doposiaľ ním namietaných záverov žalobkyne o preukázaní naliehavého právneho záujmu o určenie neplatnosti oboch popísaných právnych „úkonoch“, namieta správnosť jej záverov aj vo vzťahu k súhlasu s vykonateľnosťou Nz. Zastáva názor, že ani súhlas s vykonateľnosťou Nz nebol spôsobilý na ohrozenie práva ako ani na zneistenie jej právneho postavenia a teda ani vo vzťahu k tomuto právnemu úkonu nebol preukázaný jej naliehavý právny záujem. Táto totiž stále mala a má možnosť sa aj v rámci exekučného konania brániť návrhom na zastavenie exekúcie z dôvodu „uvedenom“ v § 57 ods.1 písm. g) zák.č.233/95 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok; ďalej len EP), ktorého znenie cituje. Vyhlásenie o vykonateľnosti Nz nezaručuje samo o sebe jej absolútnu spôsobilosť byť exekučným titulom (ďalej len titul) a teda aj táto musí spĺňať zák. predpokladané tak formálne ako aj obsahové náležitosti a musí byť vykonaná spôsobom uvedeným v zák., teda slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne. Cituje z odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len SR) IV.ÚS 183/2011-16 z 12.5.2011. Vzhľadom na uvedené si dovoľuj uviesť, že ani so súhlasom s vykonateľnosťou Nz žalobkyňa nikdy nestratila právo brániť sa, resp. jej neboli upreté žiadne prostriedky procesnej obrany v exekučnom konaní a vo vzťahu k nej nedošlo ani k zneisteniu jej právneho postavenia. Táto stále mala možnosť sa brániť a to popísaným spôsobom, a teda táto mohla aj v priebehu exekučného konania namietat' spôsobilosť Nz byť zákonným titulom a to práve z dôvodu, že ho mala údajne vykonať v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, dôsledkom ktorých tak mala Nz trpieť vadou spočívajúcou v nedostatku vážnosti a slobody jej konania. Uvedenému svedčí aj zákonná povinnosť súdu, aby tento počas celého exekučného konania ex offio skúmal splnenie všetkých predpokladov na vedenie exekúcie. Ad) Záver. Na záver svojej odvolacej repliky si dovoľuje poukázať na to, že žalobkyňa doposiaľ svoje eventúálne právo na odstúpenie od dohody o náhrade škody nevyužila,

príčom namiesto toho iniciovala časovo ako aj ekonomicky náročné súdne konanie, ktoré trvalo 8 rokov, aby tak „nahradila“ (úvodzovky žalovaný) a „odôvodnila“ (úvodzovky žalovaný) svoj nevykonaný prejav vôle - odstúpenie od dohody o náhrade škody, na ktorom nemôže a nikdy nemohla mať naliehavý právny záujem. Súčasne poukazuje nato, že právna konštrukcia vzniku a existencie práva odstúpiť od zmluvy, dohody, resp. od právnych úkonov uzatvorených v tiesni a súčasne za nápadne nevýhodných podmienok znemožňuje, aby takto uzatvorený právny úkon súčasne trpel absolútnou neplatnosťou, ktorej sú v občianskom práve priznané právne účinky ex tunc. A teda len od platného právneho úkonu je možné odstúpiť a to za využitia oprávnenia daného v § 49 O. z. Argumentum a contrario pokiaľ by právny úkon trpel pre jeho uzatvorenie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok absolútnou neplatnosťou nebolo by právne možné podľa § 49 O. z. od takéhoto od počiatku neexistentného právneho úkonu, ktorý akokoľby nikdy nebol uzatvorený, platne odstúpiť. Žalobkyňa, majúc na vedomí tú skutočnosť, že ani uznaním dlhu ako jednostranným právnym úkonom nemohlo dôjsť k zhoršeniu jej postavenia vo vzťahu k nemu ako príp. žalobcovi a to tým spôsobom, aby nemusel bez ďalšieho a len na základe predloženého uznania dlhu preukazovať vznik schodku ako ani zavinenie zamestnanca, nemohla a ani nepreukázala, aby vo vzťahu k určovaniu tohto právneho úkonu za neplatný, existoval naliehavý právny záujem. Dôkazné bremeno o tom, že žalobkyňa ako spoločne hmotne zodpovedný zamestnanec, nenesie či už vôbec alebo aspoň čiastočne zodpovednosť za schodok bolo na túto prenesené zo zák. a to na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti. Ani v dôsledku jedného z popísaných právnych úkonov - dohody o náhrade škody ako ani uznaním dlhu, nedošlo k zbaveniu jeho povinnosti riadneho preukázania dôvodnosti základu ako aj výšky ním príp. súdne uplatneného nároku na náhradu škody a ani v dôsledku jediného z popísaných právnych úkonov nedošlo k preneseniu dôkazného bremena o vyvinení sa na žalobkyňu ako potenciálnu žalovanú. Tejto aj napriek týmto úkonom vždy patrili a patria práva, ktoré by mohla v rámci svojej procesnej obrany v príp. súdnom konaní uplatňovať - nedostatok vážnosti a slobody vôle pri úkone, okolnosti tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, existencia nátlaku a bezprávnych „ect.“ Na dôvažok si dovoľuje poukázať aj na tú skutočnosť, že vo vzťahu k dohode o náhrade škody a uznaniu dlhu okrem všeobecnej konštatácie žalobkyne touto uvedenou v žalobe o tom, že „...Žalovaný týmto (zabezpečením vypracovania dohody o náhrade škody, uznania dlhu a vyhlásenia o vykonateľnosti Nz) obral žalovanú o možnosť obrany, zvýhodnil seba, lebo sa zbavil zodpovednosti riadneho preukázania výšky škody“ (úvodzovky žalovaný), táto žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na určení tak dohody o náhrade škody ako aj uznaniu dlhu za neplatné právne úkony, nakoľko ako bolo uvedené, ani „jednej“ z týchto právnych úkonov nebol spôsobilý tak na ohrozenie práva žalobkyne na obranu v príp. ním iniciovanom súdnom konaní ako ani na urobenie jej právneho postavenia neistým. On by aj napriek dohode o náhrade škody a uznaniu dlhu si musel i) uplatniť svoj nárok na súde, preukázať zákonné predpoklady o jeho vzniku a to ii) platné uzatvorenie pracovného pomeru, iii) dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti ako aj iv) vznik škody vo forme schodku. Zavinenie na strane žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca by sa aj bez existencie dohody o náhrade škody a uznania dlhu zo zák. predpokladalo a táto by bez tak musela uvádzať skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé na aspoň čiastočnú exkulpáciu za uvedený schodok. Žalobkyňou v žalobe len opísaná, ale nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu na určení dohody o náhrade škody ako aj uznania dlhu za neplatné právne úkony, ktorý mal spočívať v tom, že oboma týmito právnymi úkonmi mal ju obráť o možnosť obrany a seba zvýhodniť spôsobom takým, že nemusel preukazovať výšku škody, je okrem doposiaľ uvedených skutočností nedôvodná aj z dôvodu, že ako bolo v tr. konaní 55T/121/2010 vedenom na OS Spišská Nová Ves znaleckým dokazovaním preukázané a samotnou žalobkyňou vo vyjadrení k odvolaniu potvrdené, schodok vo výške ako je tento uvedený v Nz skutočne aj vznikol, hoc o 104,22 € nižší, ako bol ním vyčíslený. Zastáva názor, že tento numerický rozdiel nerobí ani jeden z opísaných právnych úkonov neplatnými. V prípade, ak by sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou o absencii naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k dohode o náhrade škody a uznania dlhu, avšak mal by za to, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem vo vzťahu k súhlasu s vykonateľnosťou Nz, dovoľuje si uviesť nasledujúce. Má za to, že nepreukázala, aby pri udelení súhlasu s vykonateľnosťou Nz táto nekonala „slobode“ a vážne. Totiž uvádza, ako dôvod svojho konania jeho nátlak, ktorý bol skutkovo vymedzený tak, že jeho zamestnanec jej oznámil, že od tejto bude vymáhať vzniknutý schodok, a že žiadal od nej okamžitý podpis, bez možnosti radenia sa s ostatnými sa tam nachádzajúcimi jej kolegyňami. Zastáva názor, že nátlak, aby bol tento spôsobilý privodiť neplatnosť právneho úkonu je potrebné, aby bol nedovolený, spočívajúci vo fyzickom donútení alebo aspoň bezprávnej vyhrážke. Ani jedno z uvedených kritérií, však počas konania nebolo preukázané. Výskyt emócií v prejave síz, bolo možné dôvodne predpokladať, keďže tak ona ako aj jej kolegyne mali vedomosť, že svojím konaním spôsobujú mu škodu, že tak konajú v rozpore s pracovnou zmluvou, jeho internými pokynmi ako aj v rozpore so Z. p., pričom tieto

na jednu stranu, hoc nechceli svojím konaním spôsobiť mu ako svojmu zamestnávateľovi škodu, na druhú stranu však museli a mali vedomosť, minimálne boli uzrozumené s tým, že v dôsledku takéhoto ich konania môže, resp. dochádza k poškodzovaniu jeho majetku, alternatívne sa tieto bez objektívnych dôvodov spoliehali, že ich konaním k vzniku škody nedôjde, hoc vedeli, že týmto svojím konaním porušujú, tak pracovnú zmluvu, jeho interné pokyny a nariadenia ako zamestnávateľa ako aj ust. Z. p. vzťahujúce sa k povinnostiam zamestnanca. Za nátlak nie je podľa neho možné považovať ani jeho rozhodnutie a oznámenie o tom, že bude od nej ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca vymáhať schodok a ostatnú vzniknutú škodu, či už využitím prostriedkov tr. práva alebo civilného práva procesného. Uvedené je totiž jeho právom ako zamestnávateľa tomuto priznaným v Z. p. a súvisiacich právnych predpisoch. Toto svoje právo, však nemôže realizovať svojpomocne, ale len spôsobom ustanoveným zák. a to podaním žaloby na súd, ktorý o jeho nároku rozhodne. A teda oznámenie o tom, že od nej bude vymáhať škodu, nemožno považovať za bezprávnú vyhrážku. Dovolí si tvrdiť, že vykonaným dokazovaním, tvrdenia v odvolaní nevynímajúc, bolo preukázané, že vedela, že i) svoj doklad totožnosti - občiansky preukaz, ktorá táto nie je nikdy nikomu povinná vydať, mimo zák. stanovených prípadov - na výzvu príslušníka PZ SR, na výzvu súdu, „ect.“, vydáva notárovi, ii) že ho vydáva za účelom vyhotovenia Nz, iii) že s jej obsahom ako aj s výškou škody táto bola oboznámená a iv) že bola oboznámená aj s následkami v prípade dobrovoľného neplnenia. Rovnako bolo preukázané, že on jej nad mieru svojej povinnosti informoval, resp. oznámil, že v prípade, až nedôjde k dohode, si bude chrániť svoj právom chránený záujem všetkými do úvahy prichádzajúcim zákonnými inštitútmi - podaním žaloby, vedením exekučného konania, podnetovaním orgánov činných v tr. konaní, aby preverili, či jej konaním nedošlo k naplneniu niektorej zo skutkových podstát tr. činov, ako aj s následkom, ktorý by v prípade preukázania nastal - uloženie trestu, čo nemožno v spojení s uvedeným považovať za bezprávnú vyhrážku alebo okolnosti vyvolávajúce tieseň. Žiadne zo žalobkyňou či už v žalobe alebo počas pojednávania „opísanom“ jeho konaní nemožno považovať za nátlak, či konanie spôsobilé vytvoriť tieseň. Dodatočná nespokojnosť žalobkyne s ňou vykonanými právnymi úkonmi nespôsobuje neplatnosť ňou vykonaných právnych úkonov. Cituje z odôvodnenia judikátu uverejneného pod ZSP 78/2006 (judikát, na ktorý žalovaný poukazuje je v skutočnosti uverejnený v ZSP pod.č.75/2003; poznámka odvolacieho súdu). Žalobkyňa nemala a ani nemá a z uvedeného dôvodu ani nepreukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov špecifikovaných v I. rozsudochom výroku napadnutého rozsudku. Uvedené namieta poukazujúc nato, že „žalovaná“ neprávoplatným určením neplatností právnych úkonov nedosiahla odstránenie svojej údajnej právnej neistoty a ani právnej neistoty v právnych vzťahoch medzi ňou ako bývalým zamestnancom a ním ako jej bývalým zamestnávateľom. Všetku túto vzájomnú „neistotu“ by bolo možné zrejme definitívne odstrániť len rozhodnutím súdu o existencii alebo neexistencii jej hmotnoprávnej povinnosti na náhradu škody, teda vyhovením alebo nevyhovením v poradí II. petitu jej žaloby. Lebo práve len určenie existencie, či neexistencie jej hmotnoprávnej povinnosti zaplatiť mu dlh je to jediné na čom môže a mohla mať záujem. Namieta, že práve len druhým petitom svojej žaloby nielenže založila prekážku litispendencie voči príp. súdnemu uplatneniu nároku bývalého zamestnávateľa voči nej ako bývalej zamestnankyni, ale súčasne zabránila, zmarila akúkoľvek možnosť sebe - žalobkyňi preukazovať existenciu naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti právnych úkonov vymedzených v I. rozsudochom výroku napadnutého rozsudku. Uvedené namieta aj s poukazom nato, že domáhania sa určenia neplatnosti jednotlivých právnych úkonov (dohoda o náhrade škody, uznania dlhu etc.) vytvárali len podmienky pre prípadné budúce súdne konanie o povinnosti zaplatiť peňažný dlh, na čom nemohla mať naliehavý právny záujem, keďže ho sama nemohla iniciovať. Naproti tomu však rozsudochý výrok o tom, či jej dlh na zaplatenie voči nemu neexistuje, resp. nevznikol by s konečnou platnosťou viedol k zamedzeniu ďalšieho množenia súdnych konaní týkajúcich sa pracovnoprávných nárokov sporových strán. Vzhľadom však nato, že žalobkyňa, hoc zaťažená dôkazným bremenom, toto neuniesla a nevyprodukovala dôkazy preto, aby mohla byť úspešná vo výroku o tom, že jej dlh voči nemu neexistuje, nemohla byť pre nepreukázanie naliehavosti právneho záujmu úspešná ani v prípade I. rozsudochého výroku rozsudku, na určení ktorého nikdy nemala a nemohla mať naliehavý právny záujem. S poukazom na uvedený judikát a skutočnosť, že súd vo svojom II. rozsudochom výroku rozhodol tak, že žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že „dlh neexistuje“ (úvodzovky žalovaný), resp. že nemá povinnosť na zaplatenie sumy rovnajúcej sa výške ňou uznanej škody zamietla, z dôvodu, že, vo vzťahu k určeniu neexistencie dlhu, nepreukázala naliehavý právny záujem, a keďže ho žiadna zo sporových strán nenapadla riadnym opravným prostriedkom v dôsledku čoho, je tento, t. č., právoplatný, si dovolí tvrdiť, že i) napadnutý rozsudok nepredstavuje „definitívne právne riešenie“ (úvodzovky žalovaný) neistoty jej právneho postavenia vo vzťahu k nemu, ii) má povahu rozhodnutia o predbežnej otázke, iii) je vzhľadom na právoplatnosť II. výroku meritorneho rozhodnutia potrebné zmeniť aj jeho I. výrok a to tak,

že druhostupňový súd zamietne žalobu aj v časti vzťahujúcej sa k určeniu neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz a iv) je potrebné zmeniť aj ostatné na tieto 2 výroky, vzťahujúce sa výroky súdu.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného z 2.5.2017 uviedla: Na svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v celom rozsahu trvá. Žalovaný nevedol vo svojom vyjadrení nič, s čím by sa už súd nevysporiadal. Žalovaný namieta nepreukázanie naliehavosti právneho záujmu vo vzťahu „j“ jednotlivým právnym úkonom zachyteným v Nz. Aj podľa súdu preukázala naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právnych úkonov, čím by sa odstránil aj stav právnej neistoty medzi stranami sporu a jej by tak vznikla možnosť sa brániť v prípadnom súdnom konaní týkajúcom sa škody, jej vzniku, zavinenia. Z jej strany išlo o jediný spôsob obrany na základe, ktorého sa môže domáhať ochrany svojich práv v zmysle ust. Z. p. a aj toto už je dôvodom, ktorý osvedčuje naliehavosť právneho záujmu. Podpísaním Nz bola obraná o možnosť sa brániť v riadnom súdnom konaní aj pokiaľ ide o otázku zavinenia, otázku výšky škody, preukázanie jej výšky, keďže nemala možnosť sa ani oboznámiť z čoho má škoda vyčíslená v Nz pozostávať. Konaním žalovaného bola znevýhodnená vo vzťahu k nemu. V Nz deklaroval žalovaný skutočnosti, ktoré nekorešpondovali so skutočnosťou čo sa týka či už zavinenia, jeho spôsobu, spôsobu vzniku škody, výšku škody, skutočnosť, že sa mali jednotlivé predavačky možnosť oboznámiť s dokumentmi, ktoré mali byť im údajne dané k nahliadnutiu, čo nie je pravda. Určením neplatnosti týchto právnych úkonov by sa vytvoril priestor pre zachovanie právnej istoty, odstránil by sa protiprávny stav, ktorý podpísaním právnych úkonov vo forme Nz nastal a taktiež vzhľadom k tomu, že boli začaté exekučné konania by nebol ohrozený jej majetok bez možnosti sa brániť v zmysle príslušných právnych predpisov. Má za to, že existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je daná aj tým, keď určenie neplatnosti právneho úkonu, o ktoré v konaní ide, priaznivo ovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému, najmä v založení možnosti uplatnenia voči nemu všetkých prostriedkov obrany. Žalovaný sa vyjadruje k jednotlivým právnym úkonom vo svojom vyjadrení, pričom podľa toho, by mali byť vedené 3 konania namiesto jedného. Pri dohode o náhrade škody uvádza ako príklad konanie, kedy by si uplatnil zaplatenie pohľadávky na súde, musela by práve ona preukazovať skutočnosti ako vznik pracovného pomeru, platné uzatvorenie dohody o hmotnej zodpovednosti, vznik a výšku schodku, zavinenie. Presne to sú tie skutočnosti, o ktoré ju podpísaním právnych úkonov vo forme Nz, obral, keďže po ich podpísaní následne podal návrhy na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že jediná vedúca U. uhradila sumu, na ktorú sa zaviazala v Nz. V prípade vzniku schodku sa podieľali na jeho úhrade vedúca vždy viac ako polovicou, ostatné podľa úväzku, pretože napr. U.. E., pracovala na štvorhodinový pracovný čas, a mala zaplatiť tak ako ostatné predavačky sumu vo výške cca 6 000 €. Reprodukuje 3. a 4. ods. svojho vyjadrenia zo 16.1.2017 (na č.l.236). Tak ako pri dohode o náhrade škody, taktiež aj pri vyhlásení o uznaní dlhu, žalovaný poukazuje na to, že v prípade ním iniciovaného konania, by sa nezbavil povinnosti preukazovať aj napriek uznaniu a to dôvodnosti základu a výšky jeho nároku. Opätovne aj týmto tvrdením len potvrdzuje, že ju obral o možnosť namietať samotné uznanie ako aj výšku škody v súdnom konaní, pričom bolo preukázané, že výška škody uvedená vo vyhlásení o uznaní dlhu, nezodpovedá škode tak ako bola zistená v ZP vyhotovenom v tr. konaní, v ktorom bola oslobodená spod obžaloby. Žalovaný pri právnom úkone a to súhlase s vykonateľnosťou Nz uvádza, že sa mohla brániť v exekučnom konaní v zmysle § 57 ods.1 písm. g) EP. Uvedené tvrdenie žalovaného samo o sebe preukazuje nehospodárnosť a iniciovanie ďalších súdnych konaní. Uvedené konanie ako aj konania ostatných kolegýň, ktoré boli vedené na OS v Spišskej Novej Vsi sa vedú 8 rokov len preto, že boli prerušené a čakalo sa na právoplatné skončenie tr. konania. Samotné vyjadrenie žalovaného len preukazuje naliehavosť právneho záujmu na určení neplatnosti týchto právnych úkonov. Ich neplatnosti sa začala domáhať cca pod 2 týždňoch potom, čo jej bola Nz na opakované jej urgencie zo strany žalovaného doručená. Z jej výpovede vyplynulo, že nerozumela čo znamená slovo Nz, uznanie dlhu, vykonateľnosť Nz. Reprodukuje podstatnú časť 1. ods. svojho vyjadrenia zo 16.1.2017 (č.l.235), 5. ods. (č.l.236) a 3. ods. (č.l.237). Vzhľadom na uvedené navrhuje odvolanie žalovaného zamietnuť a rozsudok potvrdiť v zmysle § 387 ods.1 CSP ako vecne správny a zaviazat žalovaného uhradiť trovy odvolacieho konania za 2 úkony vo výške 184,42 € s DPH (68 € + 8,84 € = 76,84 € x 2 = 153,68 +20 % DPH (30,74 €) = 184,42 € - režijný paušál - spísanie vyjadrenia k odvolaniu, vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného z 2.5.2017) na účet jej zástupkyne.

7. Žalovaná využila svoje právo a k vyjadreniu žalobkyne z 21.05.2017 podáva nasledujúce vyj a d r e n i e. S tvrdeniami ako ani právnymi závermi žalobkyne (v texte ďalej aj zamestnanec; poznámka žalovaného) uvádzanými vo vyjadrení z 21.5.2017 (v texte ďalej aj vyjadrenie; poznámka žalovaného) sa podľa neho nie je možné stotožniť ani len sčasti. Dovolí si tvrdiť, že závery uvedené žalobkyňou vo vyjadrení sa zakladajú na nesprávnom právnom posúdení veci pri ich súčasnom vyvodení z

nesprávnych skutkových zistení. Tieto navyše nereflektujú na skutočnosti uvádzané ním v jeho vyjadrení z 2.5.2017, pričom uvedené si dovoľuje tvrdiť na základe nasledujúceho. Namietá správnosť záveru žalobkyne o tom, že nemal vo svojom vyjadrení z 2.5.2017 uviesť žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd počas konania na prvom stupni nebol byval nevysporiadal. Cituje časť z ním v jeho vyjadrení citovaného judikátu „označeným“ „ZSP 78/“. Má za to, že tak súd ako ani žalobkyňa vôbec nereflektovali na uvedenú skutočnosť a s touto si nijako nevysporiadali. Vychádzajúc z uvedeného judikátu a s poukazom na skutočnosť, že súd vo svojom II. rozsudovom výroku rozhodol tak, že žalobu v časti, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že „dlh neexistuje“ (úvodzovky žalovaný) zamietá z dôvodu, v spojení s tým, že je, t. č., právoplatný, si dovoľí tvrdiť, že napadnutý rozsudok nepredstavuje „konečné riešenie“ (úvodzovky žalovaný) neistoty právneho postavenia žalobkyne vo vzťahu k nemu v dôsledku čoho má povahu predbežného rozhodnutia. Vzhľadom tak na právoplatnosť II. výroku meritórneho rozhodnutia a v súlade so zásadou právnej istoty, si dovoľí tvrdiť, že je potrebné zmeniť aj I. výrok súdneho rozhodnutia a to tak, že druhostupňový súd zamietne žalobu aj v časti vzťahujúcej sa k určaniu neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz a ako aj na tieto 2 výroky vzťahujúce sa ostatné výroky uvedeného rozhodnutia. Na základe uvedeného si dovoľí tvrdiť, že žaloba by bola dôvodná práve vtedy, ak by súd tejto vyhovel v celom rozsahu. Má za to, že oba určovacie žalobné petity sú pre úplné vyriešenie neistoty právneho vzťahu žalobkyne k nemu vzájomne podmienené a teda, nemožno jednému vyhovieť a druhému nie. Keďže je II. rozsudový výrok výrokom už právoplatným, vyvstáva tak potreba zmeny aj I. rozsudového výroku tak, že odvolací súd žalobu v časti určenia neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz zamietá. Rovnako si dovoľuje namietat aj správnosť záveru žalobkyne uvedenom v ods.2 jej vyjadrenia spočívajúcom v údajnom jej obratí o možnosť obrany jej práv a to podpísaním Nz. Ak by totiž mienil uplatniť svoj nárok na náhradu škody súdnou cestou, bez tak by aj napriek „žalovanou“ vykonanému jednostrannému právnomu úkonu - uznaniu dlhu a aj napriek ňou vykonanému dvojstrannému právnomu úkonu - „dohody“ o náhrade škody, musel súdu v prípadnom ním iniciovanom súdnom konaní preukazovať dôvodnosť základu ako aj výšky svojho súdne uplatneného nároku s tým, že žalobkyňa by súčasne mohla namietat platnosť dohody ako aj uznania dlhu z rovnakého dôvodu a teda údajnej tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, príp. absencie slobody vôle. Vznesenú námietku by tak súd posudzoval ako prejudiciálnu otázku v rámci totožného súdneho konania, bez nutnosti iniciovania ďalšieho samostatného konania. Dovoľí si tvrdiť, že „žalobkyňa“ sa ani jedným z uvedených právnych úkonov nezvýhodnila na úkor práv žalobkyne. Reprodukuje 6. ods. svojho stanoviska z 2.5.2017 (č.l.245 p. v.), 1. a 2.ods. (č.l.245). Záverom tejto časti svojho vyjadrenia k vyjadreniu žalobkyne, si dovoľuje uviesť, že neuniesla dôkazné bremeno o existencii naliehavého právneho záujmu na určenie dohody o náhrade škody ako aj uznania dlhu za neplatné právne úkony, z dôvodu, že [tu reprodukuje 3. ods. (č.l.244 p. v.) svojho stanoviska z 2.5.2017]. Na dôvažok si dovoľuje uviesť, že žalobkyňa pritom a v zmysle zásady „práva patria bdelym“ (úvodzovky žalovaný) postačovali vykonať na zvrátenie údajného ohrozenia jej práva, resp. neistoty jej právneho postavenia, aby táto využila právo jej priznané v § 49 O. z. a vykonanie uvedeného úkonu. Reprodukuje časť 2.ods. (č.l.244 p. v.) a časť 4.ods. (č.l.246) svojho stanoviska z 2.5.2017. Žiadne zo žalobkyňou či už v žalobe alebo počas pojednávania opísanom jeho konaní tak nemožno považovať za nátlak, či konanie spôsobilé vytvoriť tieseň. Nespokojnosť žalobkyne s ňou „vykonaných právnych úkonoch“ nespôsobuje neplatnosť ňou vykonaných právnych „úkonoch“. Ak žalobkyňa vo svojom vyjadrení poukazuje na výpoveď notára a z toho vyvodzuje, že počas podpisovania Nz bolo bádať emócie, avšak bez ich bližšieho opisu, dovoľuje si poukázať na tú skutočnosť, že to bolo práve jej konanie spočívajúce v nedôvodnom, avšak zároveň účelovom nezbavení notára mlčanlivosti, keďže len tento ako nestranná osoba mohol poskytnúť pre súd skutočne relevantný dôkaz - výpoveď, ktorá by obsahovala objektívne informácie o okolnostiach podpisovania Nz. Objektívnosť výpovede notára v prípade zbavenia ho mlčanlivosti by bola umocnená o to viac, keďže tr. oznámenie, ktoré na tohto bolo podané bolo odmietnuté a teda výkonom jeho notárskej činnosti pri vyhotovovaní zápisníc neboli porušené žiadne tak zákonné normy ako ani jeho stavovské predpisy. Zároveň si dovoľuje namietat aj správnosť záveru žalobkyne o nutnosti iniciovania 3 samostatných súdnych konaní, keďže v svojom vyjadrení z 2.5.2017 len špecifikuje povinnosti, ktoré by ho vždy zaťažovali v prípade ňou iniciovaného súdneho konania pri existencii toho - ktorého právneho úkonu (uznanie dlhu, dohodu o náhrade škody a súhlas s vykonaním Nz) ako aj zákonné možnosti jej procesnej obrany v uvedených súdnych konaniach, čím vysvetľuje neopodstatnenosť jej tvrdenia o údajnom zhoršení jej postavenia vo vzťahu k nemu. Žalobkyňa vždy mala zákonné možnosti ako mohla chrániť svoje práva a právnom chránený záujem aj bez nutnosti využitia hraničného inštitútu určenia právnych úkonov za neplatné. Reprodukuje 3.,4. a 5.ods. (č.l.245), 2.ods. (č.l.245 p. v.) a 2.ods. (č.l.246) svojho stanoviska z 2.5.2017. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvodiac príslušnou právnu

úpravou navrhuje vyhovieť jeho odvolaciemu petitu zo 16.12.2016 a zaviazat žalobkyňu na náhradu trov konania vo výške 100 %.

8. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uvádza nasledovné stanovisko: Žalovaný vo svojom vyjadrení z 20.7.2017 neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré neuviedol na súde prvej inštancie ako aj vo svojom odvolaní, ku ktorému sa vyjadrila už podaním zo 16.1.2017. Preto naďalej zotrúva na všetkých svojich vyjadreniach či už písomných, alebo ústnych. Zároveň prikladá rozsudok Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 11Co/50/2016 z 26.4.2017 v podobnej veci inej zamestnankyne žalovaného, ktorým bol potvrdený rozsudok OS v Spišskej Novej Vsi 9C/226/2009 z 27.10.2015, v ktorom sa jej kolegyňa M. Šišková ako žalobkyňa domáhala vyslovenia neplatnosti právnych úkonov zachytených v Nz. V uvedenej veci sa súd stotožnil s právnym názorom ako má ona v tejto veci. Vzhľadom na uvedené, navrhuje potvrdiť rozsudok ako vecne správny a zároveň priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu vo výške 276,62 € s DPH (3 úkony - vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného z 2.5.2017 a z 20.7.2017 - 68 € + 8,84 € = 76,84 € x 3 = 230,52 € + 20 % DPH (46,10 €) = 276,62 €) na účet jej zástupkyne.

9. Žalovaný využil svoje právo a k vyjadreniu žalobkyne z 2.9.2017 podáva nasledujúce vyj a d r e n i e. S tvrdením žalobkyne „vzťahujúcom“ sa k neuvedeniu ním žiadnych nových skutočností sa podľa neho nie je možné stotožniť ani len sčasti z nasledujúcich, uvedených dôvodov. Má za to, že doposiaľ sa tak súd v rámci svojej rozhodovacej právomoci, ako ani „žalovaná“ v rámci svojich podaní, žiadnym spôsobom nevysporiadali so skutočnosťou, že prvostupňové rozhodnutie trpí mimo iného aj v odvolaní namietanou inou vadou, ktorá mohla a dovolí si tvrdiť, že aj mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Cituje z odôvodnenia judikátu „uvedenom“ pod označením ZSP 78/2006 (ako už bolo uvedené judikát, na ktorý žalovaný poukazuje je v skutočnosti uverejnený v ZSP pod.č.75/2003), z publikácie Števček, M. Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, 191 s, časť právnej vety judikátu „uvedenom“ pod označením R 24/1995 a z rozhodnutia „uvedenom“ pod označením Z IV s.176, Na základe uvedených judikátov a časti cit. komentára k „O.s.p.o“, si dovolí vyvodiť záver o tom, že súd mal v rámci konania meritórne rozhodovať o tom, resp. určiť či tu povinnosť žalobkyne ako spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca na náhradu škody vo forme schodku je, resp. či tu jeho právo ako zamestnávateľa požadovať náhradu škody je alebo nie je, a platnosť právnych úkonov, u ktorých sa žalobkyňa domáhala, aby boli súdom v tomto súdnom konaní určené za neplatné, mal súd posudzovať prejudiciálne. Samotný výrok o tom, že právne úkony zachytené v predchádzajúcich podaniach špecifikovanej zápisnici určuje za neplatné, nepredstavuje podľa jeho mienenia základ, ktorým dochádza k odstráneniu spornosti „žalobkynej“ povinnosti na náhradu škody a s touto súvisiacim jeho právom požadovať náhradu tejto škody. Dovolí si tvrdiť, že na základe dokazovania vykonaného tak v tomto súdnom konaní ako aj v súbežnom tr. konaní, najmä nie však „výučne“ znaleckým dokazovaním, bol preukázaný tak základ jeho nároku ako zamestnávateľa požadovať od žalobkyne ako „žalobkyňu“ spoločne hmotne zodpovedného zamestnanca náhradu škody vo forme schodku ako aj celková výška škody. Ak sa však súd nestotožnil s výškou škody, ktorú žalobkyňa písomne čo do dôvodu a výšky uznala, mal tento v rámci dokazovania ustáliť výšku v takom rozsahu, ako je to upravené v „súdnom“ cit. ust. Z. p. a teda, že tento mal určiť, že dlh na sumu priemerného mesačného zárobku žalobkyne neexistuje, resp. že nie je povinná na náhradu škody nad sumu, ktorej presná špecifikácia mala byť podľa jeho mienenia, tiež predmetom dokazovania pred súdom. Zastáva názor, že až tento 2. rozsudový petít by bol výrokom, ktorý by bol v súlade s cit. judikatúrou a teda až tento 2. petít, by v spojení s ustálením (ne)platnosti právnych úkonov zachytených v Nz predstavovali právny predpoklad pre odstránenie neistoty povinnosti žalobkyne. Dovolí si tvrdiť, že súd mal v rámci konania ako nevyhnutú procesnú podmienku vzťahujúcu sa ku konaniu, predmetom ktorého je určenie či tu právo/povinnosť je, skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu žalobkyne práve vo vzťahu k tomu, či tu povinnosť na náhradu škody resp. jeho právo na náhradu škody je alebo nie je. Sám súd však ustálil a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v rámci II. žalobného petitu nebol preukázaný naliehavý právny záujem a preto žalobu v tejto časti zamietol. Zastáva názor, že prvostupňové súdne rozhodnutie vydané v tejto veci ako ani druhostupňové súdne rozhodnutie priložené v prílohe podania žalobkyne tak samotné ako ani vo vzájomnej súvislosti nepredstavujú základ, ktorým by sa predišlo k vzniku ďalších súdnych konaní o plnenie a tieto rovnako nepredstavujú základ spôsobilý na odstránenie neistoty v jej právnom postavení, keďže ani jeden z uvedených súdov nerozhodol o existencii povinnosti „žalovanej“ na náhradu škody. Rešpektujúc zásadu iura „novi“ curia a majúť na zreteli koncentračnú zásadu vzťahujúcu sa k odvolacím „dôvodov“ a ich vymedzeniu v odvolaní, si dovoľuje namietat správnosť záverov prijatých v prílohe vyjadrenia „žalovanej“ priloženému súdному rozhodnutiu druhého stupňa. Aj napriek skutočnosti, že odôvodňoval svoje odvolanie mimo iných aj odvolacím „dôvodovom“ upraveným v § 365 ods.1 písm. d) CSP a tento vymedzil v rozsahu

a spôsobom, ktorý nepreukázal jeho dôvodnosť, má za to, že v prílohe vyjadrenia žalobkyne priložené druhostupňové rozhodnutie nereflektuje na existenciu odvolacieho dôvodu „upravenom“ v § 365 ods.1 písm. d) CSP, pri ním uvedenom jeho vymedzení, pri súčasnom odôvodnení jeho opodstatnenosti súvisiacou judikatúrou. Vychádzajúc z uvedeného si dovoľuje namietat’ správnosť a zákonnosť v prílohe vyjadrenia priloženého rozhodnutia, z dôvodu, že toto v spojení s na toto nadväzujúce prvostupňové súdne rozhodnutie predstavuje odklon od ustálenej súdnej praxe. Má za to, že oba určovacie žalobné petity sú pre úplné vyriešenie neistoty právneho vzťahu žalobkyne k nemu vzájomne podmienené a teda, nemožno jednému vyhovieť a druhému nie. Keďže je II. rozsudochý výrok, výrokom už právoplatným, vyvstáva tak potreba zmeny aj I. rozsudochého výroku tak, že žaloba v časti určenia neplatnosti právnych úkonov vyhotovených vo forme Nz sa zamietá. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvodiac príslušnou právnou úpravou navrhuje vyhovieť jeho odvolaciemu petitu „uvedenom“ v odvolaní zo 16.12.2016 a zaviazat’ žalobkyňu na náhradu trov konania vo výške 100 %.

10. Rozsudok vo výroku II. nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom preskúmaný.

11. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok vo výrokoch I.,II. a III. potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, aj jeho dôvody sú správne, preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

12. Žalovaným uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

13. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Žalovaným v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnostami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnostami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

16. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke sú správne, lebo majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii

práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

18. Súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

19. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že cele konanie sa nejaví ako spravodlivé.

20. V procesnom postupe súdu prvej inštancie sa nezistilo nič, na základe čoho by bolo možné urobiť záver, že konanie bolo nespravodlivé.

21. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť (§ 387 ods. 3 CSP):

22. V analogickej (z hľadiska skutkového a právneho) právnej veci žalovaného už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom OS Spišská Nová Ves 9C/226/2009-183 z 27.10.2015, ktorý bol potvrdený rozsudkom KS v Košiciach 11Co/50/2016-306 z 26.4.2017.

23. So skutkovými zisteniami a právnymi závermi oboch súdov v uvedenej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a nezistil dôvod, pre ktorý by bolo potrebné sa v prejednávanej veci od tejto rozhodovacej praxe odchýliť.

24. Opakované námietky žalovaného o nedostatku nalievavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení nie sú opodstatnené, lebo v judikátoch, na ktoré poukazuje, sa výslovne uvádza, že určovací žaloba (v prípadoch, ktorých sa týkajú) nie je spravidla opodstatnená, ale nie je absolútne vylúčená.

25. Obidva sudy vo veci 9C/226/2009 existenciu nalievavého právneho záujmu na určovacej žalobe skúmali z úradnej povinnosti, lebo šlo o základný procesný predpoklad, aby o nej mohli meritórne rozhodnúť, pričom nebolo potrebné, aby žalovaný formálne neexistenciu nalievavého právneho záujmu tvrdil.

26. Pre úplnosť treba dodať, že vyjadrenie žalovaného z 9.10.2017 nebolo žalobkyne doručené so zreteľom na súčasnú súdnu prax, podľa ktorej súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami strán sporu a závisí iba od jeho posúdenia, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť (Uznesenie 3Cdo 12/2017 z 10.10.2017 Najvyššieho súdu SR), ako aj so zreteľom na skutočnosť, že uvedené vyjadrenie obsahuje iba také skutočnosti, ktoré žalovaný (len inak formulované) uvádzal už vo svojich predchádzajúcich podaniach.

27. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa ods. 2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto jej bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie.

32. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.